

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

8 JANUARI 1930 - No. 15

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

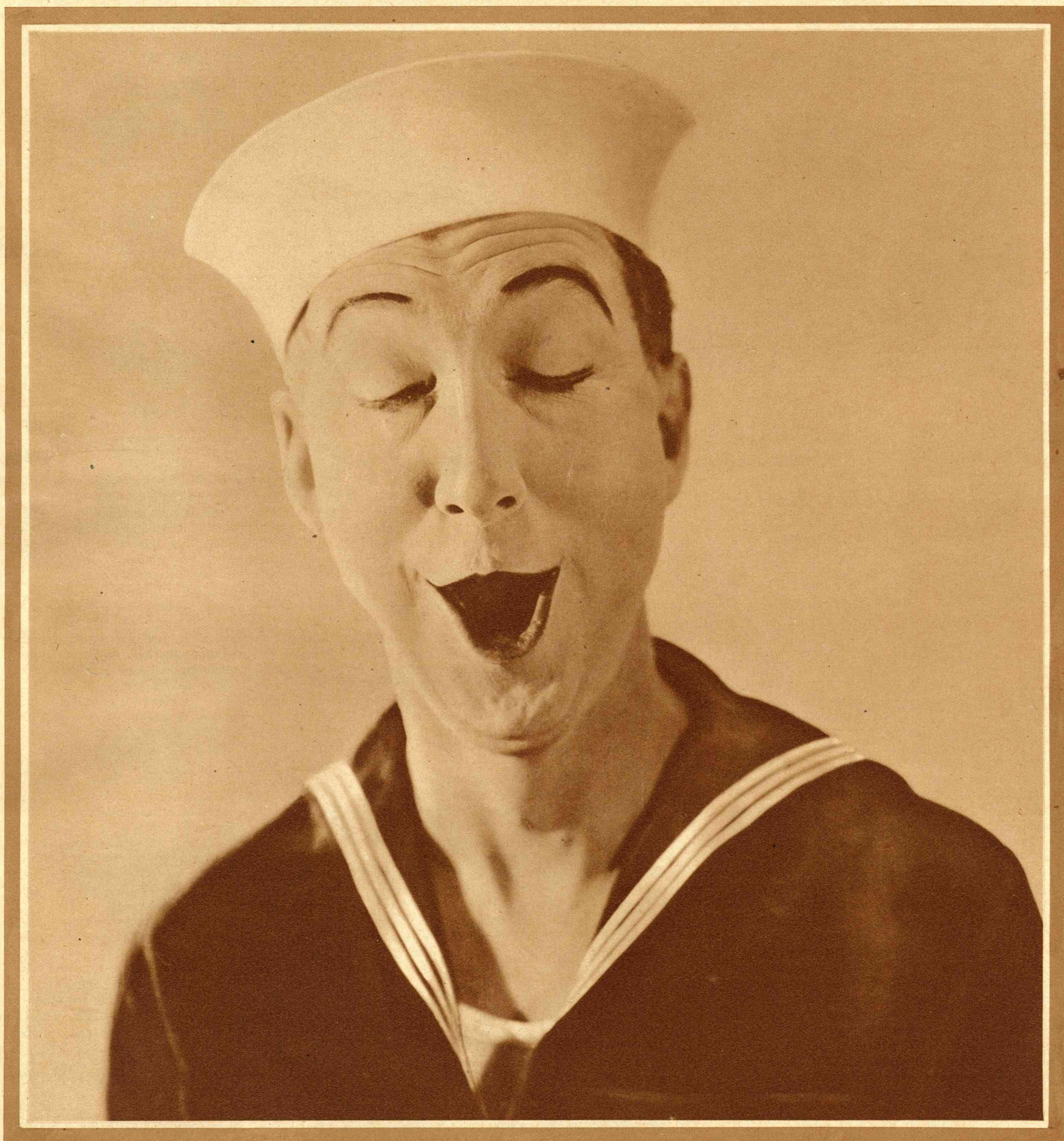
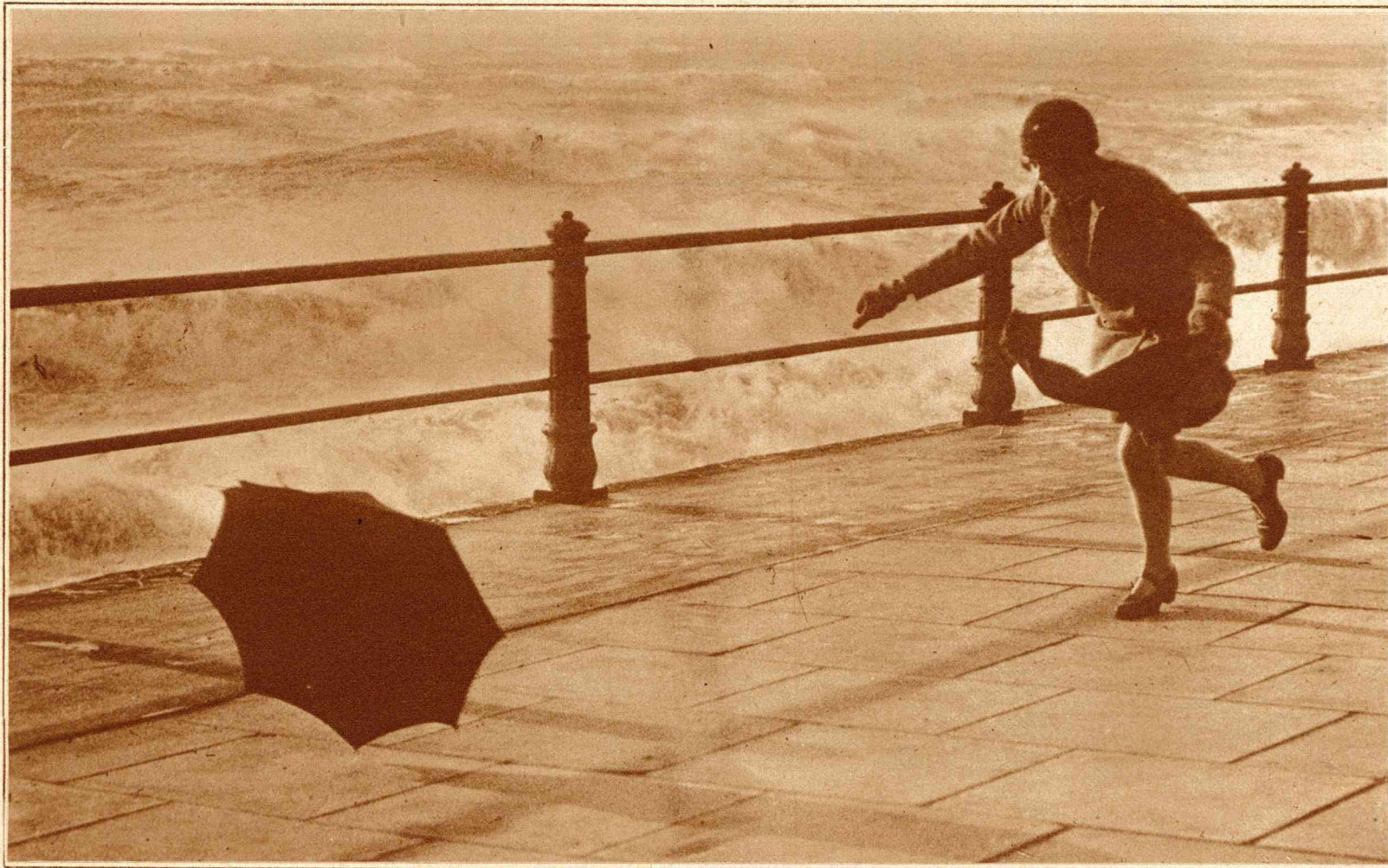

Foto Paramount.

THE SINGING FOOL

of De Zingende Dwaas, zou men Billy Dosley kunnen noemen, al heeft hij ook met de film van bovenstaanden titel niets uitstaande.

STORM!

Brieven van Dré

Ulvenhout, 3 Jan. 1930

Menier,

't Kelènderke hangt er weer mee 'n vol penske, amico. Me kunnen weer veuruit. Wemmen weer 'n groote, schoone lei die me vol kunnen kladden mee wa me van 't jaar

weer beleven gaan. En is 't maar gerajen da-me d'r zooveul meugelijk van de leutigste en de lolligste dingeskes op zetten mee onzen tuusel.

Elk datumke van de driehonderdvijfenzestig wacht mee 'n blaanko-blaaike op de dingen die me d'r-op zullen kalken en ik kan oew verassereeren amico, da'k er mee 'nen gèeven punt 't mijne op zal potlooien.

De fiestdagen zijn weer om.

Wemmen ons weer dagen laank volgeschraanst mee de vette brokken, de lekkere happen, 't zuut van d' oliekoeken en mee d'n kustelijken worstenbrood om 't ouwe jaar en de Kerstdagen te vieren as volgelajen prinsen en prinseskes.

As vorsten emmen 't leste stukske van 't ouwe jaar mee huid en haar opgefreten. Emmen mee ons zakdoeken 't vet van ons bakkebaarden gerauschen, — de geys van onzen broekbaand wa lossen gezet en 't pils deur ons keel laten klokken dat er d'n buik van zwol. Segaren en pepkes gesmoord, de plattebuis gestokt da ge de warmte deur al oew goed vuulde trekken over oewen rug, zalige warmte die as 'n olievlek deur eel oew zielemeit trok, zooda-g-op 't lest oew eigen in moes houwen om nie heel de wêrld te omstrengelen en er 'nen kuitenflicker mee te slaan.

Da zijn schoone dagen en schoone avonden gewist, amico.

En as ik dan zoo nouw en dan 's efkes d'n erft opgang naar 't hoekske bij d'n miestkuil — ge snapt da zoowel! — dan hê'k meteen staan te

kijken in de hooge, nachtelijke locht waar 't maantje en de sterren te schijnen hongen in de plechtige stilte van d'n winternnacht da-ge-r weer efkes seerjeus bij wier....

As dan de kouwe lekkere locht in m'n kleeren drong en in m'n longen, zooda 'k 'm vuulde stroomen deur en over m'n botten da ge van genot te rillen stong, dan hê 'k van d'n hemel naar 't verlichte deurgat gekeken van m'n huis, waaruit 't fiest *scheen* en opdaverde; hê 'k gezien naar de rooie, volgefreten, blinkende koppen van m'n Trui, de kienders en de kleinkinders en hê 'k efkes onzenlieveneer bedaant as dat-ie ons zo'n goei en zo'n wêrm plakske hee toebedeeld op de wêrld, hier op Ulvenhout.

En — amico — da motte weten, hê 'k me in da-d-oogenblik *heilich* veurgenomen, om strak ok in 't nuwejaar zooveul meugelijk te genieten van alle goeie gaven op deuze wêrld die onzenlievenirke veur ons uit z'n hemel lot vallen. Ja, da mágde weten. Waant ik weet maar al te goed asdat er genogt krententelders op de wêrld rondlopen mee uitgestreken, sjagrijnige moelwerken die denken onzenlieveneer 'n plezier te doen om mee 'nen bleeken, iezegrimigen kop en mee doffe, kouwe visch-oogen blind laangs al 't schoone en 't goeie veurt te gaan, zonder de prachtige schepping één oogske van goedkeuring te gunnen. Ertentelders die elk lachske, elk plezaant oogenblikke, elk lekker hapke aftellen en denken goed te doen om da perzieskes af te wegen teugen evenveul sjagrijnigheidjes. Denken d'n *hemel* te verdienen deur ier van d'r leven 'n *helleke* te maken.

Da zijn stakkers, amico!

As ge naar 'n fiest toegaat, dan ga-de toch zeker nie veur da mement oew bloed op leggen te frêten?

As ik naar 'n lollig pertij-ke gaai, dan scheer ik en dan wasch ik en dan klee ik m'n eigen aan onder 't hogste lied. En as 'k dan op 't fiest zelvus koom, mee m'n beste spullen aan, mee 't veurplezier op m'n geschoren bakkes da glimt van gladdigheid, dan weet ik zekers da m'n gastheer me gere komen ziet. En da 'k m'n eigen bij 'm thuisvuul!

Ge ga nie naar 'n fiest mee 'n begrafenisgezicht. Ge ga nie naar 'n fiest mee 'n doodsbidders-fiesele-mien! Basta. As ik zukke gasten kreeg, — ollee, dan zou 'k ze zeggen: „hoor 's ier jongens, die

platgestreken plooi uit oewen snoet, waant ge bederft heel m'n eelust! Zet nouw maar die fiestmuts op oew test, en deus lange neus op oew kokkert en schenkt oew eigen maar in; hier is de flesch, slobbert zooveul as ge lust! Fret oew eigen ongaans, 't is oew van haarte gegund!”

En as ze da nie dejen, amico, — 'k ben 'n boon as ik ze nie m'n fuif uitbonsjoerde!

Waarom hê 'k zooveul op mee da kleine boske, da lekkere bandietje, dieën kleinen Dré van m'n zeun?

Omdat ie zoo lekker mee kan schraansen van 't vette da me-n op d'n hof 'm geven kunnen. Omdat ie zoo genieten kan van ons schoone boschen, m'n vette laande ijen, van de verkens die me mesten, de hazen die 'k naar d'n hazenhemel stuur mee enkel-reisje uit m'n dubbelloops, kortom van alles da 'k 'm geven kan. Omdat ie z'n eigen zoo amuzeeren kan as ik mee 'm over de hei en deur d'n buiten trek, waar me dan 'n plezier emmen zooveul as-me-n-et mee volle lepels op-kunnen!

Daarom houw ik zoo van da boske.

En as ie al 's 'n streek uithaalt waar g'owen buik van vast mot houwen van 't lachen, ollee, da reken-d-'m nie als te zwaar aan, waant hij doe-g-'t meestal uit de groote levenslust die in z'n kleine rompkie dan tot uitbarsten komt. Van levenslust, die 'm mee glanzende lichjes uit z'n sterre-ogskes schiet!

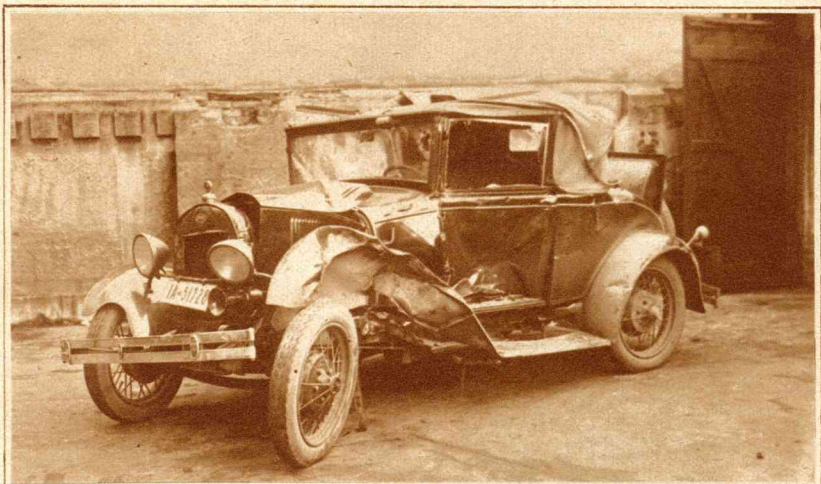
En — amico — laten me nouw 's eerlijk zijn: zouw onzenlieveneer ok nie liever zien, da wij volop genieten van z'n schoone schepping en wat ie allemaal veur ons klaarmokt?

Daarom, — al staan me nouw te turen mee 'n katerig gevuul in d'n nuchteren mergen van 't pas-begonnen jaar, ik zal alle blaaijes volkladden mee de zonnestraaltjes die er aan d'n hemel zullen schijnen. 'k Zal, as 't jaar om is, zurgan da 'k 'nen boek geschreven em, die 'k veur m'n lol nog 's omblajer!

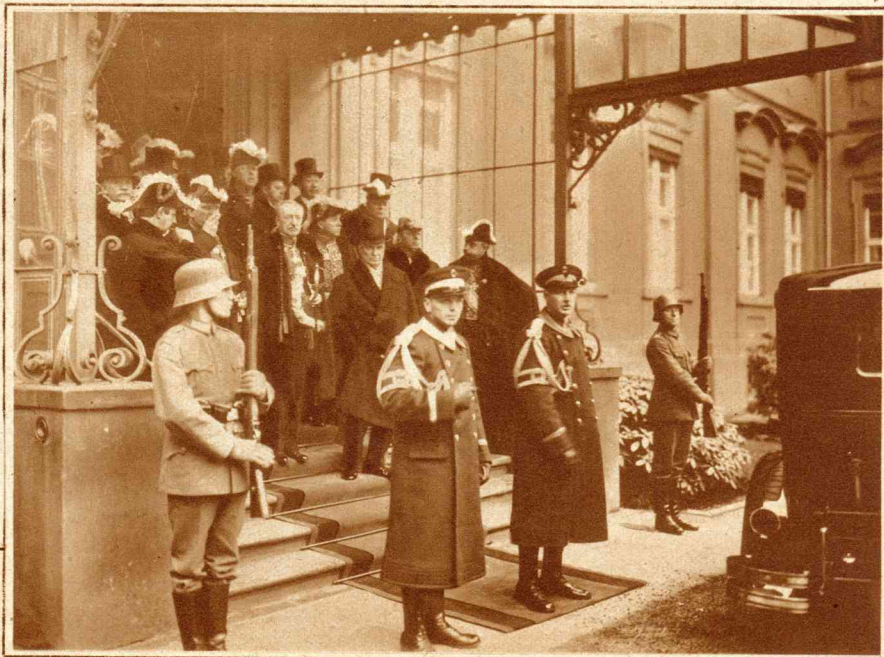
En op veurhaand roep ik al uit: lève 't nuuwe jaar Dartig! 'k Zal 'm raken!

Amico, ik schei er af. Ik heb 't nouw wel allemaal over de leut, maar ik mot nouw eerst aan 't werk. Genogt te doen, na al die fiestdagen en mee dit zachte weer. Veul groeten van Trui — en as altij — gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

De auto van den 28-jarigen Duitschen tenniskampioen Han Moldenhauer, waarmee hij doodelijk verongelukte.

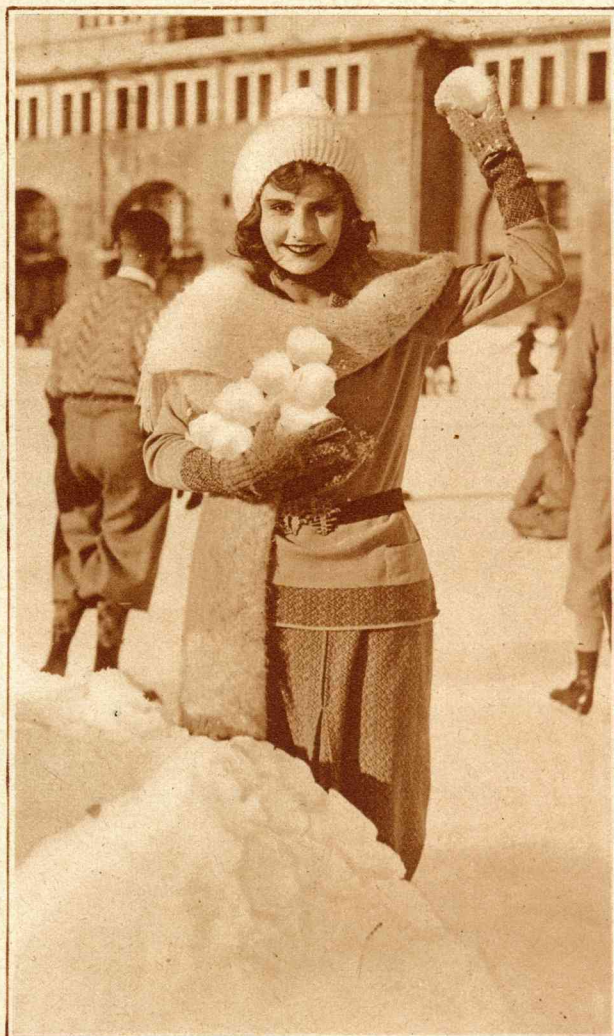

Na de Nieuwjaarsreceptie bij Rijkspresident van Hindenburg wachten de leden van het corps diplomatique op het voorkomen hunner auto's.

De bioscoop in Paisley (Schotland) waar dezer dagen brand onstond en in een daarop volgende paniek 72 kinderen werden gedood en meer dan 40 gewond.

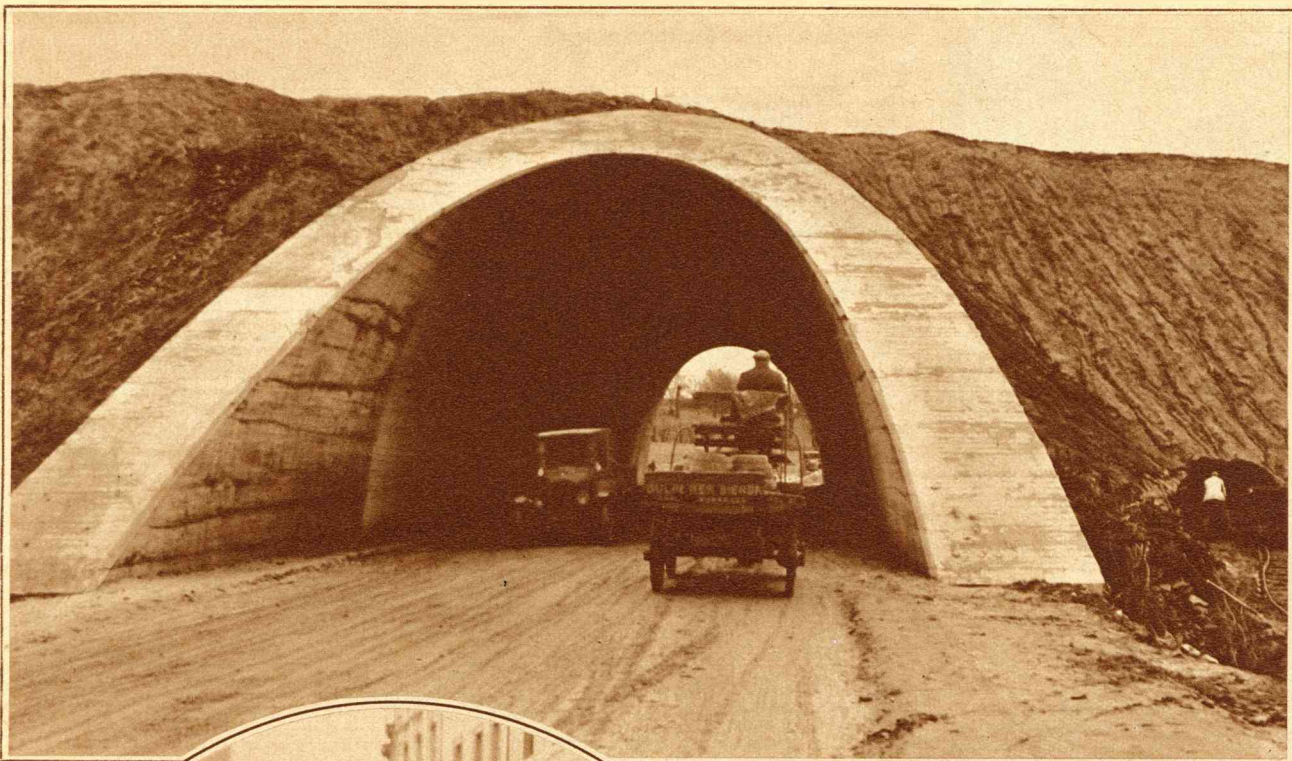
Nieuws UIT HET BUITENLAND

Fräulein van Kluck, een kleindochter van den bekenden Duitschen generaal, is een zeer geziene filmactrice. Wij zien haar hier op haar Kerstvacantie in St. Moritz, waar ze den fotograaf met sneeuwballen tracht te gooien.

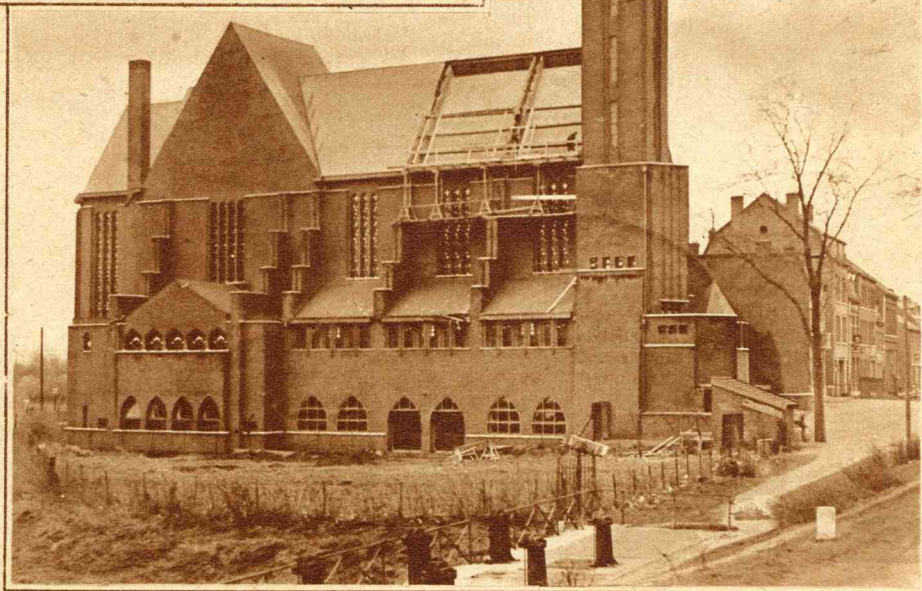

Zes en vijftig tweeling-paren, van twee maanden tot 45 jaar, kwamen bijeen op een feest in St. Louis, uitgenoodigd door de Siameesche tweelingen Lucio en Simplicio Godino.

De nieuwe wegtunnel te Kerk-
rade is in gebruik genomen.

Door den storm is een groot
gedeelte van het dak der R.K.
Kerk in het Bosscherveld te
Maastricht afgewaaid. Foto
hieronder: Kijkje op de ver-
woesting.

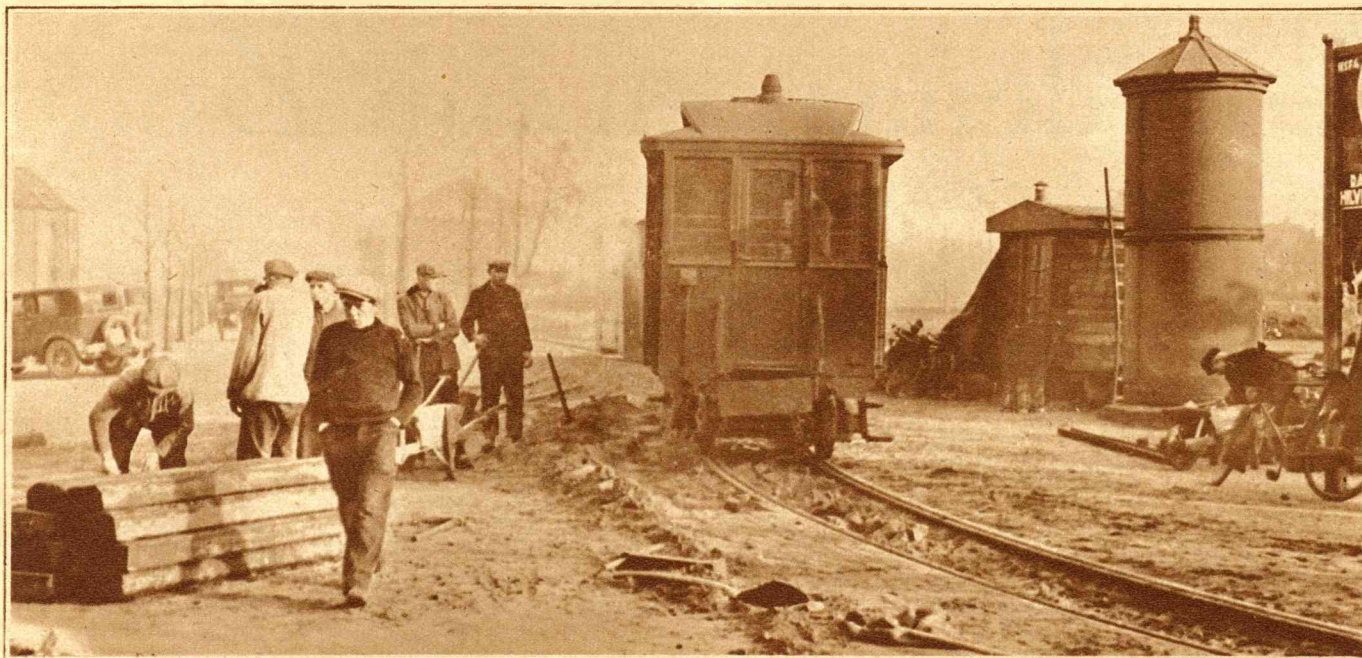

De heer C. Duijkers, directeur
van den Technischen Dienst te
Kerkrade, vierde zijn 25-jarig
jubileum in dienst der gemeente.
Op het raadhuis en in het ge-
bouw van den Technischen
Dienst werd hij officieel ge-
huldigd. Aankomst van den ju-
bilaris met zijn echtgenoot
bij het raadhuis, waar burge-
meester Habets hem verwel-
komt.

Na de huldiging maakten wij
een groep van de ambtenaren
van den Technischen Dienst
rond hun leider.

Limburgsch
Fotonieuws

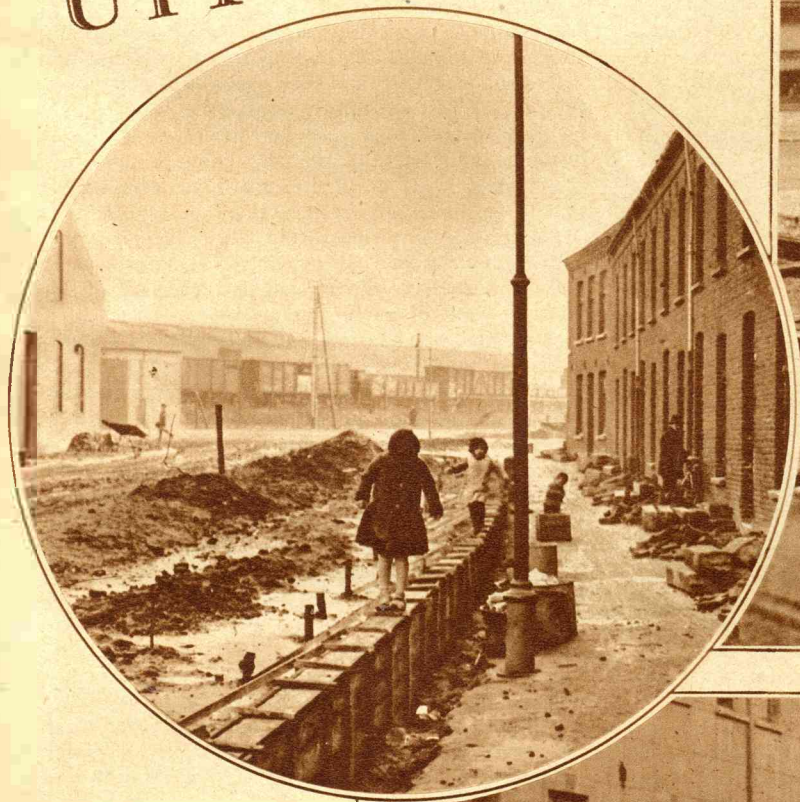

Venlo krijgt vele verbeteringen, die zijn vooruitstrevenden aard kenmerken, zooals: de nieuwe haven, doortrekken van de tramlijn Venlo-Beringen, directe spoorwegverbinding met de haven. De stad krijgt door al die verbeteringen een bedrijvig karakter.

Werkzaamheden aan de doorverbinding van de tramlijn Venlo-Beringen.

Nog een kijkje op de werkzaamheden op de Parade.

UIT VENLO

De verbinding Haven-spoorweg. De bewoners van den Zuidsingel krijgen een muurtje van een halve meter hoogte langs het trottoir.

Verbinding haven-spoorweg. Het leggen van de rails.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd en door zijn donker haar. „Je hebt gelijk. Ik vergat, dat ik hier immers als een schuldige voor je sta en mijzelf moet verdedigen. Ik had middelen moeten vinden, om je tegen de brutaliteit van mijn vader te beschermen. Dat ik het niet eens geprobeerd heb — dat ik je zonder hulp aan zijn ruwheid gewaagd heb — moest je innige liefde in wrok en verachting veranderen. Zeg maar, dat het zoo is, Elze! Ik weet, dat ik geen recht heb, om mij daarover te beklagen.”

Zij schudde haar hoofd; maar de groote treurigheid verdween niet van haar gezicht. „Ik ben evenmin boos op u als ik u veracht, want u hebt mij daarvoor geen reden gegeven. Ik heb slechts ingezien, dat ik vroeger zeer dwaas ben geweest en dat onze wegen voortaan gescheiden moeten zijn. Als u nog eenige achting en — vriendschap voor mij gevoelt, laat deze verklaring dan genoeg zijn. Het zou ons allebei slechts verdriet bezorgen, nog langer daarover te spreken.”

„En gevoel je niet, Elze, hoe wreed hardvochtig zulke woorden voor mij zijn? Ik heb immers niet durven hopen, dat je mij met de oude liefde zou ontvangen, maar dat je ook iedere poging voor een rechtvaardiging zou beletten — neen, daarop had ik niet gerekend, en je vermoedt niet, hoeveel verdriet je mij daardoor aandoet.”

„Dat wil ik niet,” antwoordde zij zacht. „Als je erop gesteld bent, mij nog iets mee te deelen, dan ben ik bereid te luisteren. Maar ik verzoek je: spreek spoedig. Men kan ons ieder oogenblik overvallen en het zou zeer pijnlijk voor mij zijn, als dat gebeurde.”

„Goed, ik zal het met korte woorden zeggen. Aan 't weemoedig gelukkige uur, toen wij afscheid van elkaar namen, in de hoop, spoedig voor altijd vereenigd te worden, behoef ik je zeker niet te herinneren. Je kunt dat niet vergeten zijn, ook als je nu dwaas noemt, wat je toen voor mij gevoelde. Ik nam destijds de herinnering aan jou mee als een kostbaren schat. Al mijn gedachten waren steeds bij jou, en de studenten, die met mij voor het examen stonden, spotten over mijn eenzellig en teruggetrokken leven. Toen kwam er een brief van mijn vader met den dringenden raad, mijn verblijf in Berlijn te gebruiken voor het huwelijksaanzoek aan een rijke jongedame, die ik tot dan toe slechts oppervlakkig kende. Ik kon hem natuurlijk slechts met een beslist neen antwoorden en ik achtte het onwaardig, hem de ware reden van mijn weigering te verzwijgen. Dat was overhaast, en ik heb er waarlijk later veel spijt van gehad. Maar ik kon toch niet vermoeden, welk lijden ik je daardoor bezorgde en pas, toen ik een tijd later toevallig in een Breslausche krant van je ziekte las, vernam ik daaruit, hoe mijn vader je behandeld had. Half gek van angst ben ik met den eerstvolgenden trein hierheen gereisd, om hier te vernemen, dat mijn geliefde Elze tenminste niet meer in levensgevaar was. Ik was vast besloten, je in het ziekenhuis te gaan bezoeken, je vergiffenis af te smeeken en een bepaald plan voor onze toekomst te maken. Maar toen is er iets gebeurd, dat al mijn voornemens omverwierp, een raadselachtig verschrikkelijke gebeurtenis, waarnaar je niet mag vragen, omdat ik er evenmin tegen jou over kan spreken, als tegen iemand ter wereld. Zelfs ten koste van mijn leven had ik geen dag langer hier kunnen blijven. En ik heb nu geen andere gedachte, geen ander verlangen, meer dan: weg, spoedig hier vandaan! En als ik je mocht vertellen, wat mij overkomen is, dan zou je begrijpen, dat ik destijds geen andere gedachte kon vormen dan deze!”

Met een steeds toenemende opwinding had hij gesproken en nu hield hij diep ademhalend op, andermaal overweldigd door die vreeselijke herinnering. De verandering in zijn gezicht was nu nog duidelijker. Nooit had Elze een heviger strijd moeten voeren dan in deze oogenblikken, nu zij zwijgend en uiterlijk zonder belangstelling moest blijven, terwijl haar hart geheel vervuld was van medelijden voor den geliefden man.

Maar zij bleef standvastig, zooals zij aan haar weldoenster had beloofd, en ofschoon zij aan het trillen van zijn lippen, aan zijn verwijtenden blik zag, hoezeer haar zwijgen hem hinderde, wachtte zij onbeweeglijk, tot hij vrijwillig voort zou gaan.

En gejaagd, overhaast, alsof het ook hem te doen was, om spoedig aan het einde te komen, praatte hij door: „Aan mijn vriend Wendrich, dien je nog wel uit de dagen van onzen korten geluksdroom zult kennen, had ik opgedragen tot aan mijn terugkeer als een trouwe beschermer over je te waken. Maar hij schreef mij al den tweeden dag, dat je geen beschermer meer noodig had, omdat een rijke, menschielvende dame je bij zich had

met een gebogen hoofd stond de advocaat een paar seconden lang No. 9 voor haar; toen streek hij weer met zijn hand door zijn haar en zei schijnbaar heel kalm: „Daarmee is het dus beslist! — U versmaadt mij en er blijft voor mij niets anders over, dan u ook van mijn kant uw volle vrijheid terug te geven. Ik had het moeten voorzien, en het is ook zeker zoo het beste — tenminste voor u! — Vergeef mij, dat ik u —”

Hij bleef steken en zocht tevergeefs naar woorden; het was, alsof een onzichtbare vuist zijn keel dichtkneep en in de uitdrukking van zijn oogen, die door de kamer dwaalden, was iets, wat Elze vreeselijk ontstelde.

„Ik heb u niets te vergeven, Rudolf,” riep zij angstig uit, „niets, niets! En ik smeeek u, niet slecht over mij te denken, omdat ik u niets anders mocht antwoorden. Ik kan niet als een twistappel tusschen u en uw vader staan en zou het bewustzijn niet kunnen verdragen, dat uw toekomst door mij bedorven is, ik...”

Een korte, bittere lach van den advocaat belette haar, voort te gaan.

„Mijn toekomst!” herhaalde hij bitter. „En mijn vader! Waarachtig, u had geen betere woorden kunnen kiezen dan deze; als het u erom te doen was, mij van de afschuwelijke zelfzucht van mijn huidig gedrag te overtuigen, hebt u gevolg gegeven aan een gelukkige ingeving, toen u mij kort en bondig voor altijd wegstuurd. De tijd is misschien niet ver meer, waarop u u daarmee van harte kunt feliciteeren.”

Hij liep naar de deur; maar in geen geval mocht zij hem zoo laten vertrekken.

„Neen, u is onrechtvaardig, Rudolf — onrechtvaardig en wreed! Mijn hemel, waarom maakt u het ons beiden zoo vreeselijk moeilijk? Geen van ons beiden heeft den andere iets te verwijten — moesten wij daarom niet in vrede en vriendschap kunnen scheiden?”

Hij bleef staan en al de pijn, die zijn hart verscheurde, was op zijn gezicht te lezen.

„Mijn vriendschap, Elze, is geen geschenk, dat voor jou of voor iemand ter wereld nog iets waard zou kunnen zijn. Wie zoo'n last met zich meedraagt als ik, die is zooals iemand, die een besmettelijke ziekte heeft. Ik — ik ben het geweest, die je toekomst wilde bederven, toen ik hier kwam, om je liefde te herwinnen. Het was een laffe daad; want ik had je niets meer aan te bieden en — erger dan dat — ik had je slechts in mijn ongeluk kunnen meeslepen. Maar de radeloosheid maakt ons tot gewetenlooze egoïsten. Van ganscher harte wensch ik je alle goeds, Elze — vaarwel, en als je niets anders meer voor mij hebt, een medelijdende herinnering zul je altijd wel aan mij willen bewaren.”

Hij legde zijn hand op den knop van de deur; maar in het oogenblik, toen hij den drempel over wilde gaan, voelde hij een zachten arm op zijn schouder en een teedere, door tranen verstikte stem fluisterde aan zijn oor: „Neen, neen, ik laat je niet zoo weggaan! Ik wilde immers slechts je geluk niet in den weg staan. Als je radeloos en ongelukkig bent, moet ik mijn deel daarin hebben. Ik houd immers zooveel van je, zoo onuitsprekelijk veel.”

„Elze!” riep hij uit. „O, mijn allerliefst meisje!” En hij nam haar in zijn armen, om haar gezicht met zijn kussen te bedekken.

„Vertel mij, wat voor treurigs je overkomen is, Rudolf, laat mij alles vernemen, opdat ik...”

Maar hij liet haar niet uitpraten. „Neen! Eisch het moeilijkste van mij; slechts dit eene niet! Want ik tast zelf nog in het duister; alles is nog onzekerheid en twijfel en mijn hart klampt zich nog aan een zwakke hoop vast, dat het slechts het spel van het toeval, een raadselachtig spookbeeld geweest is; dat mij zoo lang en zoo wreed kwelt. Ik zou een misdaad begaan, als ik je rein en onschuldig hart met sombere gedachten wilde vervullen, die misschien later slechts een ongegronde waan blijken te zijn.”

VERZEND PER LUCHTPOST! — Om deze leus allerwegen ingang te doen vinden heeft men in Amerika reusachtige brievenbussen langs den weg geplaatst, welke de verdienste hebben niet onopgemerkt voorbijgegaan te worden, daar hun uiterlijk nogal met de gewone soort verschilt. Onze foto werd vervaardigd toen een jonge dame „even” ’n brief postte.

opgenomen. Hij had haar adres achterhaald en stuurde het mij. Ik had toen immers aan je kunnen schrijven en reeds voor eenige dagen per brief aan je kunnen mededeelen, wat je nu hebt gehoord. Maar ik bevond mij in een stemming, die dat onmogelijk voor mij maakte. Hoe ik in dezen toestand heb kunnen promoveren, zal altijd een raadsel voor mij blijven. Sedert gisteren heb ik het recht mij Meester in de rechten te noemen en vandaag ben ik met den eersten trein in Breslau gekomen. Ik ging het eerst naar mijn vriend Wendrich en toen hierheen, om uit je eigen mond mijn lot te vernemen. Wat ik ter rechtvaardiging van mijn gedrag kan aanvoeren, heb ik nu gezegd — en nu is het jouw beurt, om mijn vonnis uit te spreken.”

Zij mocht niet langer zwijgen en al dreigde haar hart daarbij te breken, nu moest het woord worden gesproken, dat hen voor altijd zou scheiden. Zacht, nauwelijks verstaanbaar, sprak zij het uit.

„Noem het niet zoo, mijnheer Krauze! Ik heb geen oordeel over u uit te spreken, maar wij moeten beiden berusten in een onveranderlijke noodzakelijkheid. Ik zal altijd een — een ware vriendschap voor u blijven gevoelen; maar wij — wij mogen elkaar voortaan niet meer ontmoeten.”

Het was eruit, en zij beefde voor het heftige antwoord, dat nu moest volgen. Maar haar vrees, waarin misschien ook iets van een onbewuste hoop was geweest, werd niet bewaarheid. Zwijgend,

Met een treurig gebogen hoofd ging zij nu achteruit. „Maar als ik niet eens de reden van je verdriet mag weten — wat kan ik dan voor je zijn?”

„Wat je voor mij kunt zijn, Elze? Mijn redster en mijn troost — mijn laatste toevlucht, als die vreeselijke gedachten mij krankzinnig dreigen te maken! Dat alles kun je voor mij zijn. Maar het offer is te groot; ik mag het niet aannemen. Mijn toekomst is somber en onzeker. Ik zal mij van mijn vorig beroep afkeeren — om dringende redenen, die je misschien later eens zult vernemen — en ik moet in een ander van voren af beginnen. Mijn geldelijke omstandigheden zijn waarschijnlijk niet in den besten toestand en bovendien hangt mij een ramp boven het hoofd, die mij ieder oogenblik kan vernietigen, hoe weinig ik ook zelf er toe heb bijgedragen, om haar teweeg te brengen. Heb ik nu onder zulke omstandigheden wel het recht, om een ander levenslot met het mijne te verbinden? Als ik het deed, zou ik een strafbaren diefstal aan je geluk bedrijven!”

Met betraande, schitterende oogen keek zij teeder en vol toewijding naar hem op. „Alsof er voor mij een geluk kan bestaan zonder jou! Ik wilde van je afzien, omdat ik meende, je daardoor van een lastigen band te bevrijden. Maar nu, terwijl ik weet, dat je mij noodig hebt, dat ik iets voor je kan zijn — nu behoort ik aan jou toe, en niets zal mij van je kunnen scheiden.”

Nogmaals trok hij haar naar zich toe en terwijl haar gloeiende wang aan zijn schouder rustte, sprak hij tegen haar over de toekomst, zooals hij die zich voorstelde.

„Om jou, Elze, moeten wij onze liefde voorloopig nog strikt geheim houden. Al ben ik niet standvastig genoeg, om mij voortdurend op een afstand te houden, toch mag ik je nu niet door een openlijke verloving met mij verbinden. Wij zullen elkaar in den eersten tijd slechts zelden, misschien in het geheel niet mogen zien, want mijn tijd en mijn krachten moeten nu uitsluitend gewijd worden aan de oplossing van dat duistere raadsel, waarover ik zooveel tegen je gesproken heb. Maar ik beloof je, dat ik geen beslissenden stap zal doen, zonder je er van in kennis te stellen en dat je onmiddellijk bericht zult ontvangen, zoodra er iets belangrijks in mijn leven gebeurt. Datzelfde wil je mij ook wel beloven, niet waar?”

Er was niets, dat zij hem in dit uur niet graag beloofd zou hebben, en hoe langer hij in haar lieve oogen keek, des te meer verdwenen de sombere gedachten, die hem zoo lang gehinderd hadden, en des te veelbelovender kwam er een nieuwe hoop in zijn ziel op.

„Je weet niet, lieveling, hoeveel je mij vandaag gegeven hebt,” verzekerde hij telkens opnieuw. „Nu heb ik weer iets, waarin ik mag gelooven — iets, waaraan ik mij kan oprichten, als moedeloosheid en wanhoop mij willen terneerslaan. Wat er ook ooit gebeuren mag, nu vrees ik niet meer, dat ik mijzelf daardoor zou kunnen verliezen.”

Een gebel aan de buitendeur riep hen uit hun liefdedroom op, en vooral Elze, die te laat aan haar verbroken belofte dacht, was hevig geschrokken. Het bleek echter, dat het slechts de werkster was, die zich dadelijk naar de keuken begaf, zonder de aanwezigheid van den jongeman in den salon te bemerken; maar Elze had nu geen rust meer en smeekte den geliefde, haar te verlaten.

Rudolf verzette zich niet; want hij vertrok immers in de zekerheid, dat het niet voor altijd was en het afscheid, dat hem ten deel viel, was immers ook heel anders dan de begroeting, die hij bij zijn komst had ontvangen. Met een vluggen, veerkrachtigen stap snelde hij de trap af. Wel kwam de strijd, dien hij tegemoet ging, hem nu niet gemakkelijker voor dan tevoren, maar hij had een gevoel, alsof in het laatste uur zijn krachten buitengewoon toegenomen waren en alsof hij een onoverwinnelijke bondgenoot als medestrijder aan zijn zijde had.

XII

De graanhandelaar Frans Krauze kreeg op dezen voormiddag een bezoek, dat hem blijkbaar weinig genoeg bezorgde. De kleine, grijze heer, tegen wien hij nu al sedert een kwartier met vuur sprak,

kon er weliswaar op een anderen tijd vriendelijk en goedhartig uitzien, maar nu was er een sombere uitdrukking op zijn gezicht en zijn hoofdschudden bewees, dat de woorden van den ander maar alles behalve overtuigend hadden gewerkt.

„Het gaat niet, mijnheer Krauze; het gaat met den besten wil van de wereld niet. U moet nu voor een waarborg zorgen, want ik kan onmogelijk den wissel nog eens voor u prolongeeren. Tienduizend mark zijn voor een kleinen zakenman zooals ik een te groote som. Ik geraak zelf in verlegenheid, omdat ik al op het geld gerekend heb.”

„Dat begrijp ik zeer goed, beste mijnheer Saling, en het is pijnlijk genoeg voor mij, op die manier uw toegevendheid te moeten inroepen. Maar op een paar dagen kan het ten slotte toch niet voor u aankomen, en ik geef u mijn woord, dat de zaak vandaag over een week afgehandeld zal zijn.”

„Beloften — altijd slechts beloften! Neem het mij niet kwalijk — maar daarmee komen wij niet verder! Ten laatste moet ik wel gelooven, dat het u niet zoozeer aan de mogelijkheid, maar

De Stad

*

*De stad met haar hoekige baksteen-kolossen
En 't rechte gelijn van de eindeloze straten,
Haar doolhof van donkere, spelonkige stegen,
De huizen zoo brokkelig en grauwo-vuil, verlaten:*

*De stad, waar een landerige regen nu neer-dreint,
Omsluitend haar beeld met zijn grijzige nevels,
Waar 't peltig geglim van de bonkige keien
Weerkaatst de droef-starende, preugdloze gevels:*

Ja, zij met haar hemel-doorborende torens,

*Haar deinende zee van ontelbare daken,
Die onderling trachten den hemel te raken,
Niet bang voor de macht van
Den woedenden wind,*

*Ja, zij is zijn moeder
En ik ben — haar kind....*

aan den goeden wil ontbreekt, om mij te betalen.”

„O, dat kunt u niet ernstig meenen, mijnheer Saling! Wij behandelen toch niet voor den eersten keer zulke geldzaken en ik zou denken, dat u mij tot nu toe als een vlotten en betrouwbaren man hebt leeren kennen.”

„Dat wel, maar juist daarom vind ik uw tegenwoordig gedrag zoo onbegrijpelijk. Voor een man in uw omstandigheden kan het toch niet moeilijk zijn, zich in ieder willekeurig oogenblik een som van tienduizend Mark te bezorgen. U hebt drie mooie huizen, een flinke zaak, een groot crediet op de Bank — het kost u volgens mijn overtuiging slechts een pennestreek, om het dubbele en het drievoudige te ontvangen, van hetgeen u mij schuldig is.”

De kleine mijnheer Saling aarzelde wel nog even en zijn gezicht werd niet bepaald tevredener, maar na eenig zuchten en kuchen scheen hij toch in het onvermijdelijke te berusten.

„Nu, in vredesnaam, mijnheer Krauze — het is mijn gewoonte niet, andere mensen in verlegenheid te brengen. Nog een week dus! — Maar het is het laatste uitspel, dat ik u kan toestaan. Ik zou met den besten wil van de wereld niet in staat zijn, om toegevend te zijn, als u ook dezen keer uw belofte niet hield.”

Beleefd geleide Krauze den bezoeker tot aan de deur, maar toen hij daarna naar zijn plaats achter den ouden staanden lessenaar terugkeerde, lag er een sombere, knorrige uitdrukking op zijn gezicht. Ernstig werkten de gedachten achter zijn hoog, smal voorhoofd, maar het resultaat van dit ingespannen hersenwerk was zeker niet bemoedigend, zooals zijn steeds stijver op elkaar gedrukte lippen en de diepe rimpel op zijn voorhoofd duidelijk genoeg aantoonde.

„Er moet een uitweg zijn; het moet!” prevelde hij na een lang peinen met een diepe ademhaling. „Het zou zijn om krankzinnig te worden, als alles tevergeefs was geweest.”

Buiten klonk een stap, en dadelijk nam de graanhandelaar de onbevagen houding aan van een man, die midden in zijn bezigheden is. Hij keek niet eens van zijn boekhouding op, toen de deur openging, en pas na het „goedenmorgen, vader!” van den binnenkomende hief hij verbaasd zijn hoofd op.

„Wat? Ben jij weer in Breslau? En zonder je komst ook maar met een enkelen regel aan te kondigen? Wat moet dat beteekenen?”

De begroeting was meer verwonderd dan hartelijk, en de laatste vraag had een heerschzuchtigen klank. Rudolf Krauze sloeg echter voor den ongeduldig en ongerust onderzoekenden blik van zijn vader zijn oogen niet neer.

„Het beteekent, dat ik gepromoveerd ben,” antwoordde hij kalm, „en dat ik dus geen reden meer heb, om nog langer in Berlijn te blijven.”

Nu kwam de graanhandelaar achter zijn lessenaar vandaan en stak hem een hand toe. „Dat is iets anders. Ik feliciteer je! Dat het zoo gauw zou gaan, had ik niet verwacht.”

Hun oogen ontmoetten elkaar voor den tweeden keer en in hetzelfde oogenblik trokken beiden de handen, die elkaar nauwelijks aangeraakt hadden, weer terug. Er was een slecht verborgen verlegenheid in het gedrag van den graanhandelaar.

„Het was dus als een overrompeling bedoeld?” ging hij gejaagd voort. „Nu, bij zulk nieuws kan men zich dat gerust laten welgevalen. Maar waar is je bagage? Je zult toch nu weer je intrek nemen in dit huis?”

„Ik zou u zeker willen verzoeken, mij voorloopig gastvrijheid te betoonen.”

„Maar dat spreekt immers vanzelf. Nu je niet meer voor een examen hoeft te werken, zal het stampen van de stoommachine hiernaast je niet weer op de vlucht jagen. En wij zullen wel met elkaar overweg kunnen. Mina moet dadelijk je kamer klaar maken, ik —”

Hij wilde naar de deur gaan, maar Rudolf hield hem terug. „Laat dat, vader! Dat heeft geen haast, want mijn bagage zal pas over een paar uur komen, en ik zou een mededeeling, die ik op mijn hart heb, graag eerst kwijt zijn. U hoorde zooveel, dat ik gepromoveerd ben. Ik heb zeer zeker sedert gisteren het recht, om den titel te voeren, maar ik denk er geen gebruik van te maken.”

De eigenaardige kalmte en terughouding in het gedrag van zijn zoon had den graanhandelaar al dadelijk verbaasd. Zijn oogen, die steeds onderzoekend op het gezicht van den jongeman gevestigd bleven, getuigden van zijn verbazing; in zijn woorden en in den toon van zijn stem verried hij echter niets.

„Hoe moet ik dat uitleggen? Je gaat nu toch natuurlijk aan de rechtbank — niet waar?”

„Neen, dat doe ik juist niet. Ik heb besloten, naar een ander beroep over te gaan.”

„Naar een ander beroep? Nu je, om zoo te zeggen, je doel hebt bereikt? Ja, wat ter wereld heeft je dan plotseling een tegenzin voor je rechtsgeleerde studie bezorgd?”

„Wij zullen daarover later wel eens breedvoerig spreken, vader; nu verzoek ik u, tevreden te zijn met de verzekering, dat ik grondige redenen heb — redenen, die voorloopig in mijn afkeer, zoowel als in de omstandigheden, te zoeken zijn. In ieder geval wensch ik zoo spoedig mogelijk zelfstandig te worden en de rechterlijke loopbaan komt mij daartoe niet als de meest geschikte weg voor. Ik zal al in de eerstvolgende dagen in betrekking gaan bij de Rijksbank.”

„Ja, hoe is dat toch mogelijk? Heb je al lang daarnaar gesolliciteerd?”

„Niet lang. Mijn sollicitatie werd pas voor eenige dagen ingediend, maar werd onmiddellijk gunstig beantwoord.”

„En achtte je het niet noodig, mij tevoren om mijn toestemming te vragen?”

„U zult moeten verontschuldigen, dat ik het niet gedaan heb. Ik ben meerderjarig en in zaken, die alleen mijn eigen toekomst betreffen, meen ik alleen tot een beslissing gerechtigd te zijn.”

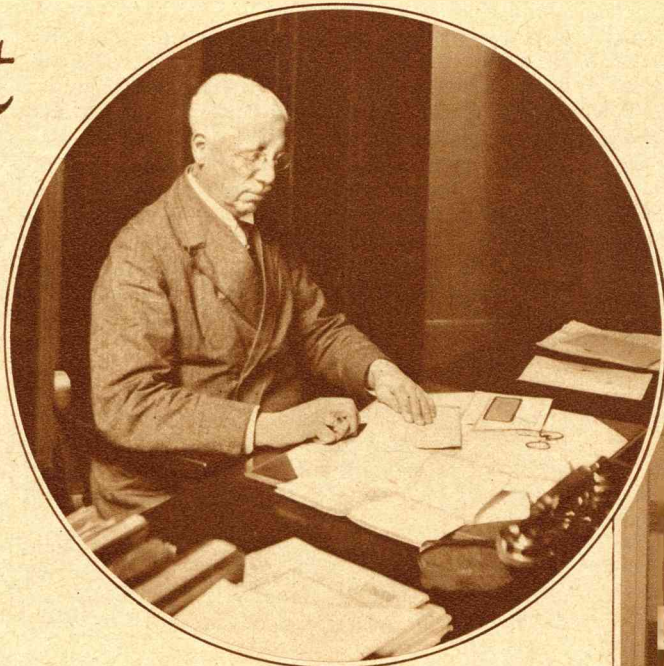
Een kort zwijgen volgde op deze verklaring, een zwijgen, gedurende hetwelk zij elkaar weer strak aankeken.

(Wordt voortgezet.)

Onze Post

Wat er op 'n Postkantoor, in dit geval dat te Maastricht, zoo al te zien is, toonen u deze pagina's.

Na verschillende sociale instellingen uit onze provincie behandeld te hebben, nemen we nu eens een kijkje in 'n zeer belangrijke inrichting onzer maatschappij, het Postkantoor. Door de welwillendheid van den Directeur zijn wij in staat gesteld eenige fotografische opnamen te maken van het inwendige van het postkantoor te Maastricht en tevens een beeld te geven van de wijze, waarop de dienst aldaar wordt uitgevoerd. Wij hebben daartoe uitgekozen die gedeelten van het bedrijf, welke naar onze meening het meest de belangstelling van onze lezers kunnen opwekken.

De heer Isink, directeur van het postkantoor.

De post komt aan.

Vele menschen werpen hun correspondentie in de brievenbussen; vele ontvangen thuis of op het kantoor de brieven, briefkaarten, couranten, enz. die hun uit alle deelen van de wereld worden toegezonden, zonder erbij te denken, dat duizenden en duizenden dag en nacht bezig zijn en met de meeste nauwgezetheid en grooten ijver, om te zorgen, dat alles zoo vlug mogelijk wordt verzonden, en alles omgekeerd zoo vlug mogelijk in de handen der belanghebbenden komt. Alles en allen hebben het grootste belang bij een goed en accuraat functionneerenden postdienst en men zou niet weten hoe de wereld, vooral tegenwoordig, het er zonder zou kunnen stellen.

Het Postkantoor van Maastricht maakt ook een deel uit van den keten, die alle deelen van de wereld verbindt, al is dit deel dan ook maar een heel kleine ten opzichte van het geheel. En toch is het heel wat, dat op dit kantoor verwerkt wordt. Wij willen daarom enkele getallen geven, die de lezers een weinig kunnen inlichten omtrent den omvang van de werkzaamheden op het Maastrichtsche kantoor. Zoo werd in het jaar 1928 voor een bedrag van f 514.096.65 verkocht aan frankeerzegels, briefkaarten, plak-, statistiek- en rentezegels tegen f 470.161.73 in 1927. Aan postwissels werd ontvangen voor f 984.701.44 en uitbetaald f 1.060.744.22. Aan quitantiën werd ingevorderd voor f 915.310.05 en uitbetaald f 1.314.208.69.

De stortingen op den girodienst stegen van f 8.382.899.72 in 1926 tot f 9.834.252.90 in 1928, terwijl de uitbetaalde chèques kwamen van f 6.793.507.08 op f 8.449.743.82, in de zelfde tijdvakken. In 1928 werden verzonden 50.836 postpakketten en ontvangen 100.132 stuks. Daar het kantoor belast is als centraal-kantoor voor de overstortingen van de overgehouden gelden aan de Nederlandsche Bank voor de kantoren in het gedeelte van

De verkoop van weldadigheidspostzegels, die nu al weer beëindigd is.

de Provincie Limburg ten Zuiden van Venlo is het wellicht niet onbelangrijk te vermelden, dat de stortingen van de andere kantoren stegen van f 34.858.429.06 in 1926 tot f 41.028.053.39 in 1928, terwijl de stortingen aan de Nederlandsche Bank in 1926 bedroegen f 50.291.309.40 en in 1928 het respectabele bedrag van f 55.356.584.77 bereikten, hetwelk in 1929 niet onbelangrijk zal worden overschreden.

Het uitzoeken van post in de bestellerszaal.

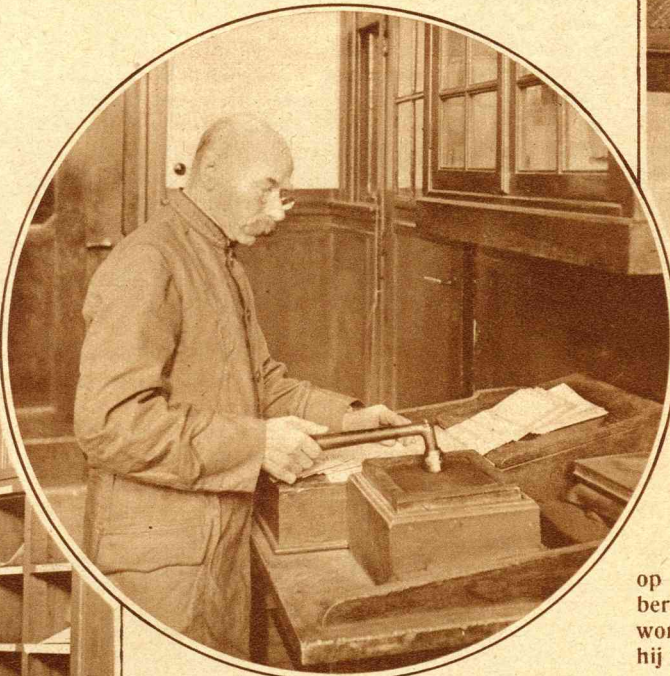
De drukte voor de loketten in de hal.

Onze lezers zullen wel geen flauw idee gehad hebben, dat er met dergelijke groote bedragen gewerkt wordt in de postkantoren. Ook zal het aan velen nu duidelijk geworden zijn dat in zoo'n geweldig bedrijf wel eens een kleine vergissing kan voorkomen als het ophouden of verkeerd bezorgen van een poststuk of iets dergelijks.

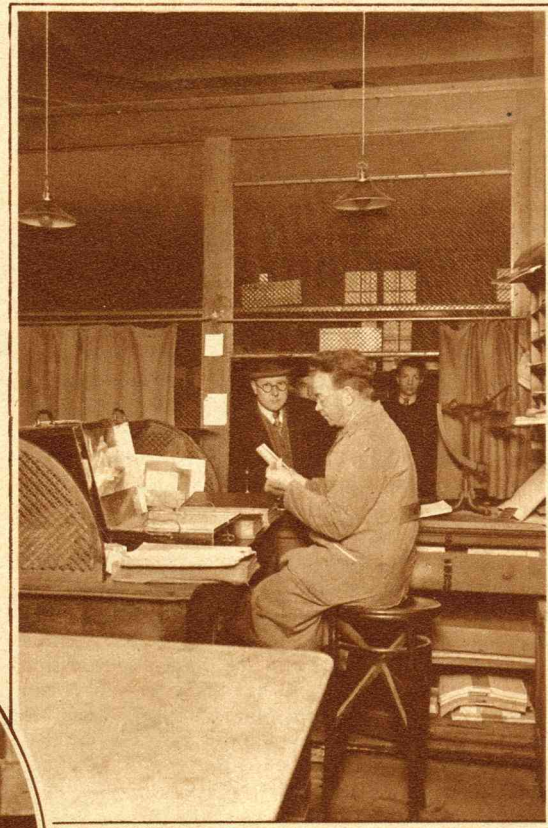
De postboxen worden gevuld.

Van meer bekendheid is de medewerking der postkanten aan de publieke weldadigheid, meer in het bijzonder de hulp aan het hulpbehoevende kind, vooral in de laatste jaren, door den verkoop van weldadigheidspostzegels voor het kind. In de meeste postkantoren is dan een apart loket opgericht, waar we aan onzen liefdadigheidszin kunnen voldoen. Zoo werkt dan de „Post” mede om een weinigje zon te brengen in het bestaan van het arme kind.

Het stempelen van de postzegels.

Het idee, dat men krijgt, als men alle afdelingen van een postkantoor in oogenschouw neemt, is als het bedrijvige leven van de bijen in hun korf. Het is een gezoem en gegons van werkers, van bezoekers en koopers, dat zoo'n heelen dag maar doorgaat, zonder ophouden. En als wij 's avonds genoeglijk bij den haard zitten en op de klok zien en daar waarnemen, dat het tijd is voor de post,

In het lokaal van den zegelverkoop.

dan rammelt in den regel de brievenbus al en vinden we, wat wij verwacht hadden. En onbewust dragen de bestellers met zich rond, droefheid en vreugde; ze stoppen plichtmatig hun poststukken in de verschillende bussen, onverschillig en onwetend van de uitwerking van den inhoud op de eigenaars daarvan. Zij kunnen er zich op beroemen, dat zij altijd met ongeduld verwacht worden, want het eerste, wat vader vraagt, als hij thuiskomt, is immers, na de gewone begroeting: „Is de post nog niet geweest?”

MOSA.

De post trekt uit.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Trent had eenvoudig gehoor gegeven aan het edelmoedig instinct van een dapper man, wiens bloed verhit was door het genot van den strijd. Nu was het anders. Trent was zelden sentimenteel, maar van den beginne af had hij een onbehagelijk voorgevoel gehad omtrent dezen man, die nu in zijn macht was, en den dood zoo nabij. Een wederzijdsche antipathie scheen er tusschen hen ontstaan te zijn van het eerste oogenblik af, dat zij elkaar in Bekwando ontmoet hadden. Alsof het nog eerst gisteren was, herinnerde hij zich dat afscheid, en de dreigende woorden van Francis. Trent had altijd gevoeld, dat deze man zijn vijand was — hij had het thans stellig in zijn macht, om hem onberekenbaar kwaad te doen, zoo niet totaal te ruïneren. En hij zou daarom trent niet aarzelen. Trent wist, dat — hoewel hij over het geheel genomen onschuldig was aan eenig verlangen, om Monty leed te doen, of hem in den steek te laten — geen macht ter wereld Francis daarvan ooit overtuigen zou. De schijn was op overweldigende wijze tegen hem, en moest dat ook altijd blijven. Zonder tusschenkomst of bemoeiing van wien ook, had hij reeds plannen gevormd, om Monty kalm de hem toekomende plaats te geven, en hem in het bezit te stellen van zijn deel in de Bekwando Maatschappij. Maar om dit te regelen, zonder een ramp te veroorzaken, zou behendigheid en tact noodig zijn. Tusschenkomst van buitenstaanders zou noodlottig zijn, en Francis wilde er zich stellig mee bemoeien. Niets zou hem daarvan afhouden. Trent liep af en aan, met gefronste wenkbrauwen, terwijl hij telkens weer een blik op den bewusteloozen man wierp. Francis zou zich stellig met de zaak bemoeien als het hem vergund werd te herstellen.

XXVII

Veertien dagen later reed Trent Accra binnen — bleek, vermagerd, en met kringen onder de oogen. De heele geschiedenis van die dagen zou geen ander man nog ooit meemaken. Op Trent hadden zij voor altijd hun merkteken achtergelaten. Elk uur van zijn tijd hier in dit land beschouwde hij als van groote waarde — en toch had hij veertien dagen eraan besteed, om het leven van John Francis te redden. En dan zulke dagen — en zulke nachten! Ze hadden hem gedragen — nu eens in en doodelijke flauwte, dan weer ijlend als een razende — langs een wilden boschweg, over rivieren en moerassen, naar de stad Garba, waar jaren geleden een handelaar op den Congo, die zich een vermogen bijeengegaaard had, een klein, gepleisterd hospitaal had laten zetten. Hij was nu behouden, maar stellig had nooit te voren een man zoo nabij de „vallei van de schaduw des doods” gewandeld. Eén enkel oogenblik de waakzaamheid onderbroken — een laken van zijn plaats — een dosis brandewijn vergeten — en Trent zou voor zijn leven een multi-millionnair geweest zijn, een hooggeplaatst persoon, een afgod onder zijn gelijken, voor altijd bevrijd van alle ongerustheid. Maar Francis werd verzorgd, als nog nooit een man verzorgd was. Trent zelf had zijn deel gehad in het dragen, terwijl hij voortdurend zijn oogen gevestigd hield op dat gelaat, waarop de dood reeds zijn stempel gedrukt had, en altijd gereed was, om iedere stijging van koorts tegen te gaan, zoodra de zenuwachtig trekkende lippen of die huivering over zijn lichaam waarschuwde, dat er een verandering op komst was. Veertien dagen had hij niet geslapen en toen zij in Garba aankwa-

men, had hij nog geen enkelen keer van kleeren verwisseld, sinds zij hun gevaarlijken tocht begonnen hadden. Toen hij Accra binnenreed, duizelde hij ietwat in zijn zadel, en hij trad het kantoor van den agent binnen, meer als een geest dan als een mensch.

Twee mannen, Cathcart en zijn assistent, die feitelijk nog maar een jongen was, zaten te luieren in lage stoelen. Toen hij binnenkwam keken ze op en wisselden een snellen en verschrikten blik. Dan uitte Cathcart een lichten kreet.

„Goede hemel, Trent, wat heb jij gedaan?”

Trent zonk in een stoel.

„Geef me wat wijn,” zeide hij. „Ik ben in orde, maar oververmoeid.”

Cathcart schonk champagne in een glas. Trent ledigde het in één teug en vroeg dan om biscuits. De kracht, waarmee de man herstelde, was buitengewoon. Reeds week de doodelijke bleekheid van zijn gelaat.

„Waar is Da Souza?” vroeg hij.

„Terug naar Engeland,” antwoordde Cathcart, terwijl hij uit het open venster keek, dat door het overhellende dak tegen de zon beschut werd. Zijn boot is gisteren vertrokken.

Trent was verbaasd. Hij begreep dezen stap ternauwernood. „Heeft hij een reden opgegeven?” Cathcart rookte een oogenblik zwijgend voort.

Feitelijk — al was het niet bepaald aangenaam, om met de zaak voor den dag te komen, het was niettemin onvermijdelijk; en dan kon dat evengoed nu gebeuren als wanneer ook.

„Ik denk,” zei Cathcart, „dat hij heengegaan is, om te probeeren, zijn aandelen in de Bekwando maatschappij te verkopen.”

„Om zijn aandelen te verkopen,” herhaalde Trent langzaam. „Je wilt zeggen, dat hij regelrecht hier vandaan gegaan is, om een honderdduizend

Bekwando aandelen op de markt te brengen?”

Cathcart knikte.

„Dat zei hij tenminste.”

„En waarom? Heeft hij je dat ook verteld?”

„Hij is tot de conclusie gekomen,” zei Cathcart, „dat het plan totaal niet te verwezenlijken is, en de concessie waardeloos. Hij zal nu voor zijn aandelen zien te krijgen, wat hij kan, zoolang hij de kans daartoe heeft.”

Trent ledigde zijn glas en stak een sigaar op.

„Dat, wat Da Souza betreft,” zei hij. „En nu zou ik graag willen weten, Mr. Stanley Cathcart, wat — voor den duivel — jij en je assistent hier dan zit te luieren het beste deel van den dag, als jullie in dienst bent van de Bekwando-maatschappij, en er werk te doen is van het allergrootste belang? De heele zaak schijnt te slagen. Waar zijn de werken? Er is geen levende ziel aan het werk. We hebben precies uitgemaakt, wanneer we met den weg konden beginnen. Wat — voor den drommel — hebben jullie voor, met op die manier een veertien dagen te verknoeien?”

Cathcart kuchte, en was klaarblijkelijk slecht op zijn gemak, maar hij antwoordde met een air van waardigheid:

„Ik ben tot de conclusie gekomen, Mr. Trent, dat het aanleggen van dien weg practisch onmogelijk en nutteloos is. Er zijn geen voldoende werkrachten, de werktuigen zijn gebrekkig, er is geen voldoende methode om het moerassige land droog te leggen, en verder: ik geloof niet, dat iemand zou willen werken met de aanhoudende vrees voor een aanval van die wilden.”

„Zoo, dat is jouw opinie, hè?” zei Trent grimmig.

„Dat is mijn opinie,” antwoordde Cathcart.

„En die heb ik neergelegd in een rapport, dat ik gestuurd heb aan den secretaris van de maatschappij, door Mr. Da Souza.”

Trent stond op, en deed de deur open.

„Eruit ga je!” zei hij woest.

Cathcart keek hem aan in de uiterste verbazing.

„Wat bedoelt u?” riep hij uit. „Dit is mijn kwartier!”

„Het is niets van dien aard,” antwoordde Trent. „Het is het hoofdkwartier in deze streek van de Bekwando-maatschappij, waarmee je niets te maken hebt. Eruit ga je.”

„Praat geen onzin!” zei Cathcart toornig. „Ik ben de gemachtigde en behoorlijk aangestelde administrateur hier!”

„Je bent een bedrieger!” antwoordde Trent. Je hebt heelemaal niets uit te staan met de maatschappij. Je bent ontslagen, mijnheer, wegens ongeschiktheid en plichtsverzaking, en als je niet binnen drie minuten de deur uit bent, des te erger voor je.”

„U... u hebt niet de macht, om dat te doen,” stotterde Cathcart.

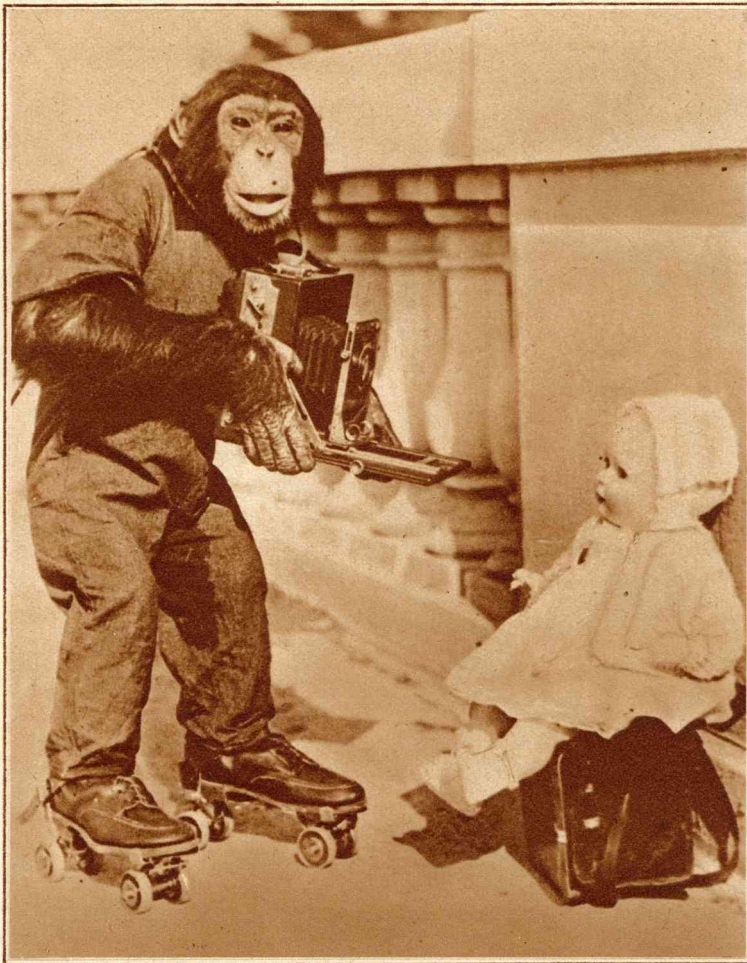
Trent lachte.

„Dat zullen we zien,” zeide hij. „Ik heb nooit veel vertrouwen in je gehad, mijnheer, en ik denk, dat je het baantje alleen maar door een kruiwagen gekregen hebt. Maar eruit ga je nu direct. Als je nog wat te vorderen hebt, dan kun je dat in Londen opvragen.”

„Ik heb hier al mijn kleeren...” begon Cathcart.

Trent greep hem bij de schouders, en duwde hem zachtjes de deur uit.

„Ik zal je kleeren naar het hotel sturen,” zeide hij. „Neem mijn raad aan, jongeman, en blijf uit mijn oogen tot je een boot kunt vinden, om je te brengen, waar ze je willen betalen voor niets doen.”

Ook een amateur.

No. 19

Je bent een van die mensen, die me prikkelen, en het is een leelijk klimaat hier, om kwaad in te worden."

Cathcart raapte zijn moed te zamen.

"Nu, ik zou wel eens willen weten, wie uw weg zal aanleggen," zei hij hatelijk.

"Ik zal hem zelf aanleggen," brulde Trent. "Denk jij maar niet, dat zoo'n kleinigheid als een paar onnoozele wetenschappelijke wetten mij — of iemand anders, die weet wat hij wil — in den weg zal staan. Ik zeg je, dat ik dien weg in een rechte lijn zal aanleggen van dien boom daar, dien we gemerkt hebben als uitgangspunt, tot midden in Bekwando toe."

Hij sloeg de deur met een smak dicht, en kwam de kamer weer binnen. De jongen zat daar op zijn kantoorstoel, druk bezig met een passer.

"Wat duivel, wat doe je daar?" vroeg Trent. "Eruit ga je, met je baas!"

De jongen keek op. Hij had een knap en zacht gezicht, maar met lippen als die van Trent zelf.

"Ik denk juist over die eerste bocht bij Kurrushoek, mijnheer," zeide hij. "Ik ben niet heelemaal zeker van het waterpas."

Trent's gelaat ontspande zich. Hij stak zijn hand uit.

"Jongen," zei hij, "ik zal je fortuin maken, zoowaar als mijn naam Scarlett Trent is."

"We zullen in ieder geval dien weg maken," antwoordde de jongen met een glimlach.

Na een poos uitgerust te hebben, beklom Trent den heuvel naar de Zwitsersche nederzetting. Er was geen spoor van Monty op het aardappelveld te zien, en de vrouw, die de deur opendeed, schrok toen ze hem zag.

"Hoe gaat het met hem?" vroeg Trent snel. De vrouw zag hem verbaasd aan.

"Wel, hij is weg, mijnheer, met dien Joodschen meneer mee, die zei, dat u hem gestuurd had."

"Waar naar toe?" vroeg Trent snel.

"Wel, naar Engeland, met de „Ophir”," antwoordde de vrouw.

Toen begon Trent te beseffen, dat per slot van rekening de worsteling van zijn leven nog maar begonnen was!

XXVIII

Het was toen misschien, dat Trent den geweldigsten strijd van zijn leven streed. Het begin werd gemaakt met slechts een dozijn Kru-negers. Trent zelf stond in zijn hemd mee te werken, met de spade in zijn hand. Binnen een week waren alle visschersbooten verlaten, en werkte iedereen aan den weg. Het werk was ontzaglijk, maar het loon, dat betaald werd, schitterend. Er werden werkelijk vorderingen gemaakt, en de berekeningen van den jongen waren zonder één fout. Trent maakte een ruim gebruik van den telegraaf.

"Heb Cathcart ontslagen wegens onbekwaamheid — weg begonnen — vorderen schitterend, telegrafeerde hij de eene week, en kort daarop kwam er een bericht terug:

"Cathcart telegrafeert ontslag genomen — plan onmogelijk — aandeelen zwakker — telegrafisch antwoorden.

Trent balde zijn vuist, en wat hij zei, deed den jongen, die hem nooit had hooren razen, vol verrassing opkijken. Dan trok hij zijn jas aan, en ging naar de telegraafpost.

"Cathcart liegt, heb hem ontslagen wegens plichtsverzaking en ongeschiktheid. Met aanleg van den weg bezig. Geef mijn woord, dat hij voltooit is in zes maanden. Laat onze vrienden geen aandeelen verkoopen."

Dan ging Trent weer terug en hard als hij tevoren gewerkt had, overtrof hij nu alles. Wijd en

zijd stuurde hij overal dezelfde boodschap — werkkrachten en voorraden. Hij gaf geld uit als water, maar hij gaf het uit van een onuitputtelijke beurs. Dag aan dag kwamen Kru-negers, en andere inlanders, en Europeanen, die aan lager wal geraakt waren, zich aanmelden. Ver weg over de heuvelachtige vlakke strekte zich de rechte lijn van de met keisteenen gelegde onderlaag van den weg tot den horizon uit, terwijl één ploeg alvast gras sneed, en een andere de kleine steenen instampte. De jongen werd mager en gebronsd. Trent en hij werkten, alsof hun leven ervan afhing. Zoo gingen zij voort, tot de voorste ploeg dicht bij de bosschen kwam, waarvoor het dorp Bekwando lag.

Toen begon het tijdperk van de grootste onge-

Tijdens en na een geweldigen storm is het de gewoonte van vele bewoners van kustplaatsen, om het strand af te zoeken. Niet zelden worden er waardevolle dingen gevonden, waarvoor de strandvonderij 'n goede belooning betaalt.

rustheid, want Trent en de jongen en een handvol anderen wisten, wat de helft van de inlanders van hun werk zou hebben doen wegvluchten, als er maar één woord van gefluisterd was. Een paar soldaten werden van het fort gedetacheerd, wapens werden uitgedeeld aan al degenen, aan wie men ze kon toevertrouwen, en 's nachts waakte men bij de groote, rossige vuren, die langs het pad van hun arbeid flakkerden. Trent en de jongen namen om beurten de wacht over, hun geladen revolver in de hand, en hun oogen voortdurend gericht op dien donkeren boschrand, vanwaar geen ander geluid kwam, dan het gezang van nachtvogels en het geroep van wilde dieren. Toch wilde Trent er niet van weten, dat ook maar één voorzorgsmaatregel verwaarloosd werd; hoe verder zij kwamen, des te waakzamer hielden zij wacht. Ten laatste kwamen er teekenen van leven van de mannen van Bekwando. Tegen het ochtendgloren kwam een brandende speer door de duisternis aansnellen, en drong al sissend en trillend in den grond, op slechts weinige passen van de plaats, waar Trent en de jongen lagen. Trent stampde er haastig op, en gaf geen alarm, maar de jongen sloop rond met een gefluisterde waarschuwing aan al degenen, die men vertrouwen kon, als het op vechten aankwam.

Doch er had dien nacht, en ook den volgenden, geen aanval plaats. Den derden nacht zaten Trent en de jongen te praten, en de laatste bekende eerlijk dat hij zenuwachtig was.

"Niet, dat ik bang ben," zei hij glimlachend. "U weet, dat dat het niet is. Maar den heelen dag heb ik hetzelfde gevoel gehad — dat we worden gadegeslagen! Ik ben er volkomen zeker van, dat die schooiers daar bij den rand van het bosch rondsluipen. Vóór het dag is, zullen we wel van hen hooren.

"Als ze willen vechten," zei Trent, "hoe eerder ze dan te voorschijn komen, hoe beter. Ik zou wel een boodschapper naar den koning willen sturen. Alleen, ik ben bang, dat ze hem zouden vermoorden. Oom Sam wil niet komen. Ik heb het hem tweemaal laten vragen.

De jongen keek vóór zich en achter zich, langs de lange lijn opgewoelde aarde.

"Mr. Trent," zei hij plotseling, "u bent een buitengewoon mensch. 't Is werkelijk waar, deze weg is een prachtig stuk werk, voor ongeschoolde krachten, en met zulke ellendige prullen van machines. Ik weet niet, wat voor ervaring u hebt opgedaan met het aanleggen van wegen."

"Heelemaal geen ervaring," zei Trent.

"Dan is het buitengewoon."

Trent glimlachte tegen den jongen met een glimlach, als maar weinig menschen ooit om zijn lippen gezien hadden.

"Er is ook een goed deel aan jou te danken, Davenant," zei hij. "Ik zou nooit in staat geweest zijn, om het waterpassen alléén te doen. Of ik er op of er onder ga, dit zal in ieder geval een flinke stap op de ladder zijn voor jou."

De jongen lachte.

"Het heeft me meer schik gedaan dan wát ook in mijn leven," zei hij. "Stel u voor, het verschil tusschen dit leven en het leven op een kantoor in Londen. Het is schitterend geweest. Ik heb nooit tevoren geweten, wát leven is."

Trent keek nadenkend in de gloeiende asch.

"U hebt de mail gekregen vandaag," ging de jongen voort. "Hoe stonden de zaken in Londen?"

"Niet zoo slecht," antwoordde Trent. "Cathcart heeft zooveel kwaad gedaan, als hij kon, maar het heeft niet veel verschil gemaakt. Mijn telegrammen zijn gepubliceerd, en onze brieven zullen nu wel haast afgedrukt zijn, evenals foto's, die je van het werk genomen hebt.

Dat was een schitterend idee."

"En de aandeelen?"

"Een beetje omlaag — niet veel. Da Souza schijnt heel voorzichtig te verkoopen, een stuk of wat tegelijk, en mijn makelaars koopen er de meeste van op. Ponds-aandeelen zijn vandaag negentien shilling. Ze zullen tusschen de drie en vier pond waard zijn, een week nadat ik terug ben."

"En wanneer gaat u?" vroeg de jongen.

"Dadelijk als ik hier een man kan krijgen, dien ik vertrouwen kan, en de zaken beklonken zijn met Z. M. den koning van Bekwando. Dan zullen we allebei gaan, en zul je een week of twee bij mij in Londen komen."

De jongen lachte.

"Wat een fijne tijd zal dat zijn!" riep hij uit. "Maar kent u den weg in Londen?"

Trent schudde het hoofd.

"Ik vrees van niet," zeide hij. "Jij zult me den weg moeten wijzen."

"Daar hebt u gelijk in," was het vroolijke antwoord. "Ik zal u bij „Jimmy" brengen, en in Empire, en de Theems af, en naar een wedstrijd bij Lord, en naar Henley, als we op tijd zijn, en ik zal u bij mijn tante brengen. U zult haar beslist aardig vinden."

Trent knikte.

"Ik hoop het," zeide hij. "Is ze net zoo iets als jij?"

"Veel knapper," zei de jongen, "maar we zijn ons heele leven dol op elkaar geweest. Ze is de knapste vrouw, die ik ooit gekend heb; ze verdient hoopen geld met voor de couranten te schrijven. O, daar hebt u uw sigaar laten vallen, Mr. Trent."

Trent tastte ernaar op den grond, met bevende vingers.

"Ze schrijft voor de couranten?" herhaalde hij langzaam. "Ik zou wel eens willen weten — ze heet niet Davenant, is 't wel?"

De jongen schudde het hoofd.

(Wordt voortgezet)

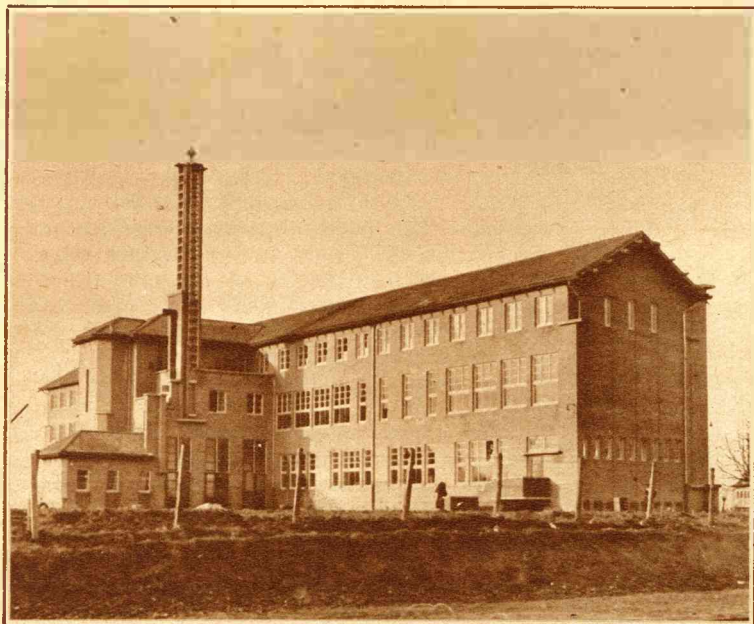
Uit Maastricht en Heerlen

oud MAASTRICHT. Fragment van de omwalling in de Nieuwenhofstraat.

oud MAASTRICHT. Een heel oud hoekje met watermolen aan den Jeker.

HEERLEN. Heerlen bouwt gestadig door. Een nieuw blok huizen in aanbouw aan de Kruisstraat.

HEERLEN. De R.K. Kweekschool voor onderwijzeressen in het Bekkerveld is een imposant gebouw geworden.

HEERLEN. Het blok vriendelijke huisjes voor ouden van dagen te Schandelen is gereed gekomen en in gebruik genomen.

De voetbalwedstrijd Tegelen-De Valk. De Valken wonnen na spannenden strijd met 2-1. Kiekje voor 't doel der bezoekers, waar de doelman den aanval van Tegelen in bedwang houdt.

Een spannende strijd in Tegelen. Moment uit den wedstrijd Tegelen-De Valk. Nogmaals de Valker doelman in actie.

SPORT VAN ZONDAG

Het moet al raar gaan wil er 's Zondags in de Zuidelijke eerste klasse niet iets bijzonders gebeuren. Deze week kregen we dat bijzondere in den vorm van een 6-0 nederlaag van B.V.V. tegen Longa. Als men daarbij de uitslagen vergelijkt, welke deze Bosschenaren in het begin van de competitie wisten te behalen slaat men de handen van verbazing ineen. En toch is het vrijwel dezelfde ploeg die nu in het hoekje zit waar de slagen vallen.

Willem II schijnt wel de aangewezen kampioensploeg. Door het gelijke spel van N.A.C. is de positie van deze Tilburgsche club er nog iets beter op geworden. Dat de nationalen niet van plan zijn zich van de wijs te laten brengen wordt bewezen door de 3-1 overwinning, welke ze in Eindhoven op de gelijknamige club behaalden. De voorsprong op no. 2 bedraagt 4 punten.

Zooals gezegd verspeelde N.A.C. in Roermond een kostbaar punt. Voor de Limburgers had het ééne winstpuntje uit dezen wedstrijd echter niet minder waarde. In elk geval is het van de Roermondsche club een kranige prestatie en ze houdt een belofte in voor de toekomst. Dat deze Limburgers zoo maar zonder slag of stoot genoeg met de laatste plaats zullen blijven nemen, behoeft trouwens niet te worden verwacht. Daarvoor kennen wij R.F.C. te goed.

Het spreekt vanzelf dat de belangstelling zich voor een belangrijk deel richt op de prestaties van de landskampioenen P.S.V. Hier zien we het tegenovergestelde gebeuren van hetgeen er plaats vindt met B.V.V., alleen zijn de Eindhovenaars zoo verstandig hierbij nog 'n tikje meer regelmaat te betrachten. Aan de hand der resultaten uit de laatste wedstrijden is het voor ons

De strijd om het bruine monster levert niet alleen grappige — soms zelfs mooie — standen, maar ook heel veel leelijke gezichten op. Onze fotograaf pakte er Zondag een paar zoo in Tegelen.

zeer de vraag of de P.S.V.'ers bij de verdere afwerking van hun programma nog wel een enkel punt zullen verliezen. En zoo dit inderdaad niet geschiedt zal dit tot gevolg hebben, dat Eindhoven de positie van Tilburg aan het wankelen brengt. Als men deze vragen wil beantwoorden zal ook Willem II geraadpleegd moeten worden.

Dat P.S.V. stoute plannen heeft staat echter wel vast en wij zijn er van overtuigd dat N.A.C. hiervan al spoedig de dupe zal worden. Wel prijkt de club uit Breda nog op de tweede plaats, doch de achterstand van P.S.V. bedraagt nog slechts één punt.

De a.s. tweede klasse kampioenen komen meer en meer naar voren. Ten opzichte van T.A.C. is het pleit al zoo ongeveer beslecht. Deze Tilburgsche ploeg komt er met vlag en wimpel, zoodat de vrienden van deze vereeniging zicht thans reeds kunnen verdiepen in de vraag hoe hun club zich straks temidden van een sterker gezelschap zal gedragen. Maar ook in de andere afdeeling komt nu voldoende teekening. De Valk heeft Zondag weer een concurrent afgeschud, n.l. Tegelen, zoodat de Valken er nu hoogstwaarschijnlijk ook wel zullen komen. Dus kan de promotie- en degradatiecompetitie al zoo ongeveer worden geformeerd. Uit de Mijnstreek zal Bleijerheide wel de afgevaardigde zijn. Een oude bekende dus, die reeds eerder in het gezicht van de haven is gestrand.

Ook het R.K.F. gezelschap kreeg zijn verrassing. Tot aller verbazing werd n.l. 't sterk op den voorgrond tredende R.K. T.V.V. met 4-1 door Wilhelmina geklopt. Dat laat aan duidelijkheid weinig te wenschen. Het komt de spanning niet weinig ten goede. Union en Mulo zijn de leiders al zeer nabij. Gelukkig voor de Tilburgsche ploeg verspeelden de Nijmegenaren ook weer een punt.

In 't Limburgsche loopt het leelijk mis, de wedstrijden Caesar—G.S.V. en Kimbria—Sittardsche Boys gingen niet door, daar G. S. V. en Kimbria in verband met de Marsana-kwestie niet wenschten te spelen, en verstek lieten gaan. Er dienen hier onmiddellijk krachtige maatregelen te worden getroffen. Gebeurt dit niet dan komt er van de afwerking van het zeer uitgebreide programma in deze afdeeling niets terecht.

Uit de eerste klasse van de R.K.F. Caesar uit Beek, één der leidende ploegen uit de Limburgsche afdeeling.

VROUWENLEVEN

De Puntjes op de i

WIJ EN ONZE
MEDEMENSCHEN

Wat is er veel aan te merken op onze evenmenschen! Er zijn er geen waar niets aan mankeert, nietwaar? En wij met onze scherpe oogen, met onzen fijnen opmerkingsneus, we zien al hun fouten en gebreken overduidelijk.

Daar blijft het echter niet bij, wel? We spreken er ook gaarne over, zeer gaarne zelfs. We vinden het heerlijk, al die tekortkomingen van onze medemenschen in den breede uit te meten. Soms betrappen we er ons zelfs wel eens op, dat we overdrijven, dat we meer zeggen, dan we zouden kunnen verantwoorden. Maar dat gebeurt dan in het vuur van 'n gesprek.

Misschien — ja, het is mogelijk — misschien hebben we zelf ook fouten en gebreken. Misschien zijn er dingen, ons zelven betreffende, welke we allesbehalve gaarne door anderen besproken wenschten te zien. We zouden het anderen zeer kwalijk nemen, wanneer ze zich afkeurend daarover uitlieten en we zouden het zeker een gruwel vinden, wanneer ze onze minder aangename eigenschappen of omstandigheden nog durfden aandikken.

Och, we weten immers ook zóoveel verontschuldigingen voor al onze tekortkomingen, we weten zóoveel verzachtende omstandigheden voor alles wat we verkeerd deden!

Maar hoe zou het zijn, wanneer we al zulke verontschuldigingen en verzachtende omstandigheden ook bereid hielden bij het beoordeelen van anderen? C. M.

Het Bruidskleed als Avondtoilet

Hoe practisch we, in den loop der jaren, ook zijn geworden, de blanke bruidsjapon met krans en sluier heeft zich nooit geheel laten verdringen door het meer eenvoudige en alledaagsche toilet, waarin sommige bruiden haar trouwdag vieren. De poëzie van het bruidstoilet blijft een droom der meeste jonge meisjes, een droom, dien ze eenmaal hopen te zien verwezenlijkt.

Onpractisch, die poëzie voor één dag, zeggen nuchtere men-

schen. Maar och, hebben wij allen dan geen behoefte aan wat poëzie in het leven van alledag? En zouden we dan den huwelijksdag, ondanks alle mondaine opvattingen betreffende het huwelijk, voor iedere ernstig willende vrouw de groote dag van haar leven, niet omgeven met al de poëzie die er voor beschikbaar is?

Bovendien heeft immers een bruidsjapon, nadat het jonge bruidje er haar grooten dag in heeft beleefd, nog niet meteen te worden afgedankt. Nijvere vingers weten zoo'n japon, al dan niet geveerd, steeds nog weer geschikt te maken als uitgaansjapon.

Bruidstoilet van crêpe georgette, met kapje en afneembaren sleep van zilverkant.

Het bruidstoilet veranderd in een elegant avondtoilet. Het zilveren kapje is ontdaan van oranjebloesem en sluier, de sleep dient als avondsjaal.

En nu geven de hierbij gevoegde afbeeldingen een model van het modehuis Fritsche, een bruidstoilet, dat ontworpen werd met de gedachte, dadelijk na de bruiloft als avondtoilet te kunnen dienen.

De japon van crêpe georgette is sober gegarneerd met zilverkant, terwijl ook het bruidskapje en de afneembare sleep, welke uit den rok valt, van zilverkant zijn. De sluier is gegarneerd met tulen ruches en slingers van fijn groen met oranjebloesem.

Het zilveren bruidskapje, ontdaan van oranjebloesem en sluier, wordt een sierlijke bij avondtoilet passende hoofdtooi, de sleep wordt om de schouders geslagen en completeert, als avondsjaal, op elegante wijze het toilet.

Het hier aangegeven idee is zeker ook te verwerken op meer eenvoudige wijze.

PAULA DEROSE.

FIJNERE SOEPEN

Ossestaartsoep

Naar den Engelschen oorsprong van deze soep wordt ze gewoonlijk met de Engelsche benaming *Oxtail-soep* aangeduid.

We hebben er op de eerste plaats een ossestaart voor noodig, dien we in mootjes snijden volgens de gewrichten, en dan eerst een paar uren in koud water laten staan. Dan doen we het vleesch over in een soepketeltje met 1½ liter water en wat zout, laten het aan de kook komen, schuimen zorgvuldig af en voegen er dan bij: 1 fijn gesnipperd worteltje, 1 uitje met een ingestoken kruidna-

gel, 1 preitje, 'n pakje selderij en peterselie, 1 laurierblaadje, 'n stukje thijm en 1 knoflookpitje. Op een zeer zacht vuur moet dit alles drie uur voortdurend blijven koken. Dan worden de stukjes ossestaart uit de soep geschept en apart warm gehouden met een klein gedeelte van den bouillon, dien we door 'n zeef erbij gieten.

Intusschen moeten we 3½ ons mager schenkelvleesch fijn hakken. We doen het in een pan met een gesneden worteltje, 'n gesneden preitje en twee eiwitten, gieten er den bouillon bij, dien we ontvet en gezeefd hebben en laten alles te

zamen nog een goed half uur zachtjes koken. Op deze manier wordt de bouillon geklaard en door het bijgevoegde soepvleesch krachtiger gemaakt. Ter vulling van de soep maken we apart 'n weinig groente klaar: 1 worteltje, 1 uitje, 1 stukje selderijknol, 1 preitje en misschien nog 1 knolletje worden daarvoor in nette kleine stukjes gesneden, in boter lichtbruin gesmoord en ten slotte met een gedeelte van den bouillon gaar gekookt.

De geklaarde bouillon wordt door een doek in de soepterrien gegoten, de groente en de stukjes ossestaart worden erbij gevoegd, ofwel de

ossestaart wordt er apart bij gerepresenteerd.

Bouillon trekken

Om 'n geurigen bouillon te verkrijgen, moet men het vleesch opzetten met koud water en dat zeer langzaam aan de kook laten komen, waarna men het nog 3 à 4 uren zachtjes laat doorkoken. Het deksel moet daarbij voortdurend op de pan blijven. Voor een goeden, krachtigen bouillon neemt men een pond schenkelvleesch, van hals of poot, of wel een pond poulet op een liter water. Hierbij voegt men dan enkel nog: ½ lepel zout, 'n schijfje ui, 'n takje peterselie en 'n weinig foelie.

De centrale gevangenis voor vrouwen, die tot dwangarbeid veroordeeld zijn, is gevestigd in 'n oud klooster in de nabijheid van Mislea. Deze inrichting wordt bestuurd door een vrouw, welke bijgestaan wordt door eenige vrouwen. Elken eersten dag van de maand brengen de veroordeelden 'n bezoek aan den priester, die hen met wijwater besprenkelt en hen verder vooraan in gebed en geestelijke oefeningen. Op deze foto is zoo een beeld van den zielzorger afgebeeld.

Zoodra de gevangenis betreden gaat worden, wordt iedere gevangene aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Al hun zakken worden gecontroleerd, om te voorkomen dat werktuigen binnengesmokkeld worden, die hun zouden kunnen dienen bij eventueel uitbreken

Het Gevangenisleven in Roemenië

Een groepje onder gewapend geleide op weg naar de uitgestrekte mijnen.

In dit land bestaat een aloude gewoonte dat veroordeelde misdadigers en ook talrijke Communisten die een bepaald aantal jaren in gevangenschap moeten doorbrengen, dwangarbeid verrichten in de zoutmijnen. Iederen morgen verlaten zij hun cellen om onder gewapend geleide naar de mijnen overgebracht te worden, maar zij een bepaalde hoeveelheid zout hebben af te leveren, millen zij een kleinigheid verdienen, d.w.z. zij ontvangen een salaris waarvan het grootste deel moet afgedragen worden aan een kas, maaruit hun bewakers betaald worden. De rest blijft voor later bestemd, wanneer men de gevangenis verlaat, doch veelal komt dit weer aan den Staat terug, doordat vroegtijdig overlijden vaak voorkomt bij deze dwangarbeiders. Hierbij geven we eenige illustraties uit deze Roemeensche Staatsgevangenis.

Iederen dag opnieuw leidt men de veroordeelden langs 't kerkhof, waar reeds tallozen hunner van de laatste rust genieten.

Na het rooken
geeft
PIX
een heerlijken
verfrisschenden
smaak in
den mond
Prijs per
doos
30ct.

MIJNHARDT'S TABLETTEN
Zenuw Laxeer Hoofdpijn Kiespijn
tabletten Buisje 75 ct. tabletten Doos 60 ct. tabletten Buisje 30 en 60 ct. tabletten Buisje 30 en 60 ct.
Deze artikelen zijn voorzien van den naam Mijnhardt en verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten

TUBERCULOSE
T.B.C.-Patiënten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Adverteeren doet verkoopen

Doofheid
en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

MIJNHARDT'S HOEST-tabletten
Per Doos **30** cent

PUROL
Gesprongen Handen
Ruwe Huid Schrale Lippen

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik, direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoekraakt, — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden. Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in. De Redactie

Adverteeren... is bekend blijven!

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op „LIMBURG IN BEELD”, à
f 1.62½ per drie maanden, 1)
f 0.12½ per week.

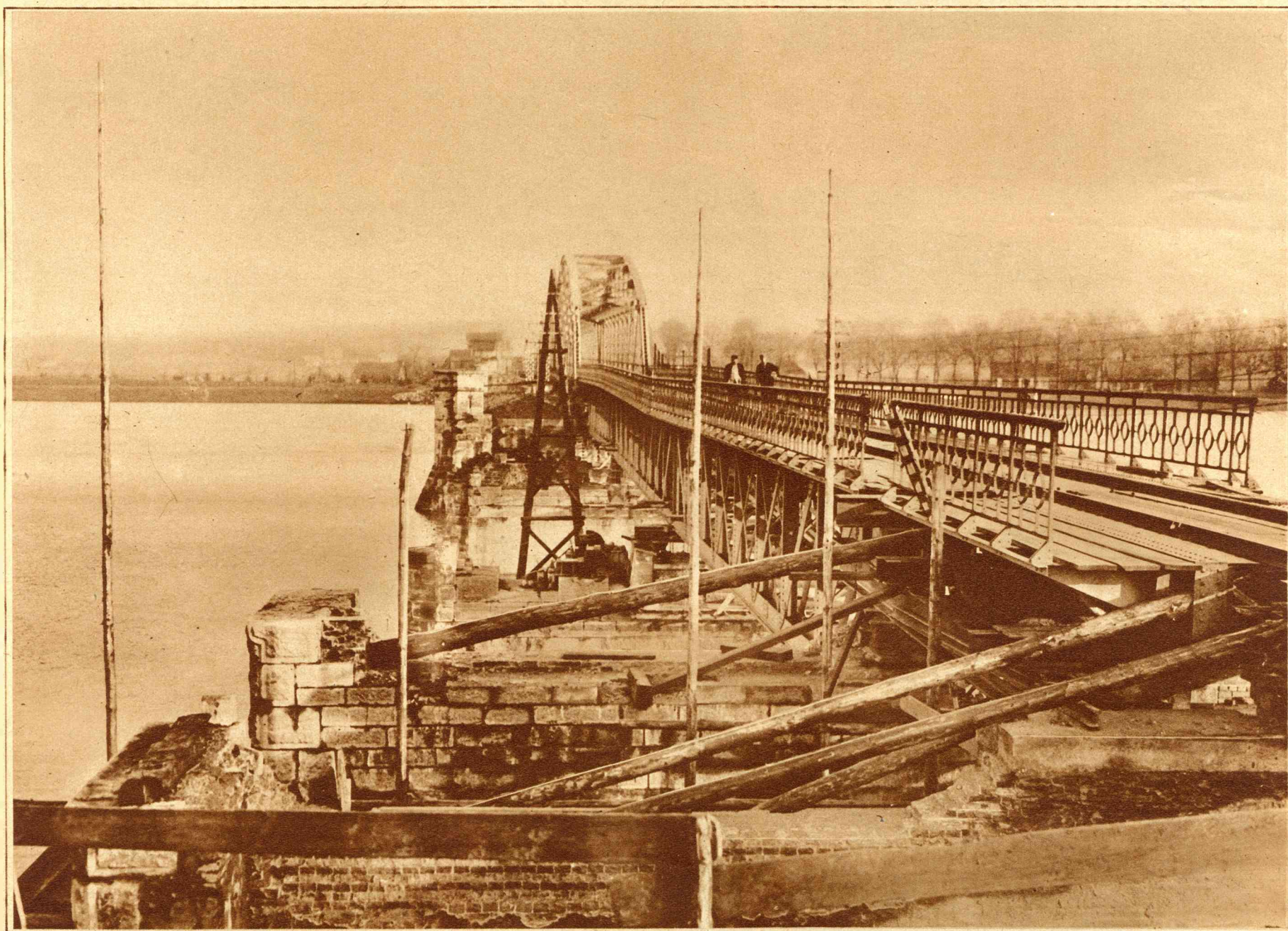
1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of per post toezenden in open envelop, met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „LIMBURG IN BEELD”

RIVIEROVERGANGEN TUSSCHEN BRABANT EN LIMBURG. De Spoorbrug over de Maas bij Mook is een beetje opgetild en 1.05 M. hooger gelegd. De spoorbrug, die aanvankelijk met het oog op toenemend treinverkeer, reeds was berekend op dubbelspoor, heeft nog steeds slechts een enkele lijn. In verband met deze werken, werd ook het verder gelegen viaduct een zelfde stuk omhooggebracht en tevens van 6 tot 15 M. verbreed teneinde het onderliggende rijverkeer betere passage te geven. De kosten dezer werken waren ca. f 144.500.— voor den Staat die onder toezicht der S.S. het werk liet uitvoeren.

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentieën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)